

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

gökhan inesi

inatla ağıt

İnatla Ağıt

Gökhan İnesi

© 2017, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Gökhan İnesi

Türü Deneme

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyru
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Aralık 2017, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 23136
ISBN 978-605-2050-14-9

BASKI VE CİLT

Ege Basım Yayın
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi B Blok Kat: 2 No: 436
Topkapı / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 24381

DOKUZ YAYINCILIK

Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

ŞUBE

Şükran Mah. Rampalı Çarşı No: 49
Meram / Konya
0332 351 81 29
Sıla Kitabevi

GÖKHAN İNESİ

İnatla Ağıt

Giriş

Uzun bir süre yalnız kalmaktan bahsediyorum... Eti kemikten sıyrır gibi herkesten kurtulmayı öğrendim ancak kalan kemik nasıl kırılır bunu da öğrendiler.

Anlaşmazlıkları, uyuşmazlıkları, tatminleri, planları, kırılmışlıkları, olmamışlıkları, olacakları... Hepsini bir saniyede silmeyi öğrendim. ***Kendimi kandırdığım kadar hiç kimse tarafından kandırılmadığımı da öğrendim.*** Kendimi öldürdüğüm kadar götürüp gömdüğümü de ama biliyorsun babamın cenazesindeki gibi ayaktayım hala.

Nasıl gidilir, nasıl kalınır, nasıl çürünür biliyorum. ***Kırılan her şeyi yağmura bağışlıyorum artık, ıslanma diye yalvarıyor ve sonra bütün öğrendiklerimi unutuyorum...*** Çünkü bir an böyle ısındığını fark etsem ellerinsiz nasıl olur diye çay içerken ellerim titriyor hala. İçimi döker gibi döküyorum birileri dökülenleri silerken. Hepsini bir saniyede silmeyi öğrenenler işte; kaçıyorum, kaçıyor ve şimdi **sana bu satırları sırtımdan çıkartıp veriyorum.**

Aklım ve mantığımla düşünmeye başladığım zaman kafamın içinde bir dünya kurdum herkesin hayal dünyası dediği şeyin asıl gerçek dünya olduğunu anladım. İnandım demiyorum, anladım... Çünkü kafamın içindeki hiçbir şey eskimedi. Bak bu elma güzel dedilerse gittim erik sevdim, bir sürü arkadaşım oldu ve hiçbirini sevmedim. *Nezaketcilik oynayamıyorum, hangi filmi tavsiye etseler gittim zıttını izledim* çünkü aynı şeyleri anlamak ve tatmak beni yoruyordu çünkü 88 model bir araba gibi çürüyordum çünkü başkası zülmesin diye gülmekten bıktım.

Teselli anında söylenen hiçbir söze inanmadığım gibi omzumdaki elleri çekip, *"Siz ne biliyorsunuz orospu çocukları!"* diye bağırdım.

Herkes aynı şeyleri anlatır ama yaşayamazdı bildim sonra dünyama girdiler; kafamın içindeki dünyada su aradı birileri, götürdüm verdim. Uyuşturucu kullanmış birinin tribinden çıkması gibi bütün çirkinlikleri gösterip kendi dünyalarına girmeye zorlandım sonra korktum...

**Evet korktum, ben korkarım.
Sevgisizlikten doğan herkes korkar.**

Biz insanlar aynı şekilde yapılmış milyonlarcasıyız çünkü her şeyi çürüten bir zamanın.

Zaman her şeyin ilacıdır diye inandırılmış beyler bayanlar. Bu ilaç cildinizi yaşılandırıyor, hani şu saç çıkaran ilaçların aslında onu kullanmayınca döktüğü gibi... Sizi kanser ediyor, annenizi öldürüyor, sizi gömüyor. Yavaş yavaş geçti sandığınız yaraların yerinde daha büyükleri açılıyor.

Açılmadı mı?

İnatla Ağıt

Hayat amacınız bir çocuk büyütüp çarkı döndürmekse birileri yine çocukları öldürecek... Kısır döngü bu, bu turda şimdi üç gün mutluluk görünce hayatı güzel zanneden asalak gibi...

Bu çılgın projeden adımlı ve soyadımı sildiriyorum. Hani; *“Ya leyteni küntu turaba”* diyorsun önce sonra çok şükür...

Bir de insan o kadar nefret ediyor ki insanlardan insan olduğuna utanıp bağıryorsun, *“Ardımdan fatiha okuyan da orospu çocuğudur!”*

Ne garip değil mi?

Gideceksin.

Ben adını değiştireceğim,

Başkası soyadını...

Seviyorum, diyerek gelen kim varsa şimdi,
Kim bilir kaç kişinin dudağını öptükten sonra geldiniz.
Önce lütfen, ağzınızı toplayın...

***“Ölmek de sana benzer.
Bir bakmışsın ki kalbimin o sesi, saçların gibi,
küt kesilmiş...”***

Olur olmaz bahaneler dolaşüyor ağzımda,
Altını üstüne getiriyor.
Hangi zaman diliminde, ne zaman anılsan,
Bahanelerin tamamı bir jilet gibi keskin.
Kana boğulmak ve yağmura tutulmak
Ve yağmura tutunmak arasında,
Üç büyük tutulmanın, adın ağzıma gelince en uzununu benim...
Güneş, ay ve dilim...
Bahaneler!
Diyorum, sonra hepsi birer birer efendim derken,
Hadi evinize gidin.
Nikotinden bir sis çöker birazdan, burası kararır,
Göz kapaklarım biraz daha gün yüzü diye dizlerime kapanır...
İyilik mi bilmiyorum senin bana yaptığın,
Nasıl bir büyüklük bu, nasıl ezilmek altında bu iyiliğin...

İnatla Ağıt

Davetsiz geldin

Ve seni misafir yerine koymadan bir ömür kal diye,

Kalbim sıkışıyor şimdi sana yer açmak için...

Ölüyorum!

Bu iyiliğini nasıl unuturum, bilmiyorum...

İncelen şeyler kopacak diye korkmuyorum daha,

İncele'miyorum,

Mesela yüzün, o kadar ince gülüyorsun ki artık kırılıyorum.

Sen de kırılma fakat,

Gözyaşını siliyorum diyerek gelen,

Yüzünü yontup gitmiş senin...

Sen...

Mum kadar ömrüm olduğunu anladığın an,

Pencereleri kapatıp önce rüzgâra önlem aldın.

Ve korkmayayım diye karanlıktan,

O incelen ipi yakıp giderken,

Sana bağıyorum,

Ben karanlığa âşıktım...

Şimdi

Mum

Söndü.

Ey aşk,

Kesilen parmağımı kaldırmadan konuşmam artık seninle!

Konuşursam, kan dökülür bu ayetten, kan bozar,

Yazdığım senin olsun.

Elifbanın ilk üçünü alarak şimdi en başa,

elif be te se ni se vi yo rum...

Sevgililerle,
Uzun yol dediğimiz hayatlar ne garip...
Kat etmek için değil de, katletmek için çıkıyoruz sanki...

İnan şu an ne yaptığını hiç merak etmiyorum,
Kim bilir nerede, hangi kucakta, el ele.
Muhtemelen herkesin seni düşünmesi
Kıçının kalkmasına sebep oluyor,
Ki onların seni düşündükçe kalkan yerlerine
Pozisyon alıyorsun yine.
Oysa gitti demiştim,
Ucuz bir orospudan öteye gidememişsin.
Öyle işte...
Sen, beni merak ediyor musun?
Cidden,
Etme...

**Seni anlatacak kelime bulamadım
Ve sadece noktalar koydum yan yana...
Hani en büyük orospu noktadır, herkes koyar ya...**

Konu aşk

Ve şimdi bir yürekten bahsediliyorsa,
Boş yer yoksa eğer boşalması bekleniyordu oturmak için.
Ancak
Duygulara tercüman sandığınız insanlar,
Konuyu aşktan se... ile başlayan kelimeye çevirdi.
Ve bahsedilen,
Yine yüreğe benzeyen bir kelimeye oturmaksa şimdilerde,
Önce kalkmasını bekliyorlar,
Sonra yine kalkmak için boşalmasını...
Aşk diyorlar sonra buna,
Öyle aşkı anlamak istemiyorum...

Ben sana çok şey anlatacağım,
Cümleleri uzaklaştıracacağım sonra dilimden.
Konuyu sekse getirmemek için direneceğiz seninle,
Direnişçi olacağız.
Sonra biraz daha kalabalık,
Yalnız kalacağız...
İçimde bırakılmış bir bombanın sesi yankılanırken ben,
Çok şey anlatacağım, gözlerime bak.
Ve duyduklarına sakın inanma!
Ağzıma bakma, içinden yüreğimi çıkaracağım parça parça...
Ne konu sekse gelecek,
Ne sen bana,
Ne ben kendime.
Ben seni aklımdan çıkarmak isteyeceğim,
Tek başıma gücüm yetmez diyerek.
Bir grup düşünceyi bir araya getireceğim,
Sen sırtını hücrelerime yaslamış bir kadın olacaksın,
Zavallı bir kadın,
Sırtından iteceğiz hep birlikte çık diye.
Ama ben seni aklımdan atmak istiyorum,
Ellerini bırakarak, seni çok aşağılara uğurlamak...

Biliyorsun ellerini bırakamam,
Üstünde durduğun hücrelerimi öldürüp,
Yani seni çok düşünerek, aşındıra aşındıra öldürerek,
Yer kapladığın bütün hücrelerimi ayağının altından çekerek
Gözlerimden düşmeni dileyebilirim.
Sen de çıkar, at.

**Hayatında ne varsa dengeleri bozan,
Fazlalık ne varsa çıkar, at.**

Yaşanılasi yeni bir coğrafyayı dünyama kazandırmak için,
Keşfetmek için teni,
Çıkar, at giydiğin bütün elbiseleri.
Bir coğrafya sonra içinde sen,
Sen bir ülke olacaksın ki
Bayrağının gölgesinde yaşamak olacak sonrası.
Sen bir ülke olacaksın ki yönetilmekte sorun yaşayan,
Ben millet olup dizlerinde uyuyacağım.
Sen saçlarımı kokla, iştahın artsın,
Saçlarımın farkı yok
Çünkü bir devletin sırtında kanlı bir gömlekten...

Sonra devrim gelecek

Ama biz,

Gitmiş olacağız...

Üzülme hiçbir çocuk, sana anlattıklarımın sonra
Annesini de babasını da öldürüp affetmeyecek...
Suç sayılmayacak,
İlk cinayetin bir kadın yüzünden işlendiği bu dünyada.
Hiçbir iyilik masum kılmayacak başka bir kadını.
Ve sen bundan sonra
Duyduklarına sakın inanma, anlattıklarım boş benim.

Ben aslında hiç konuşmayacaktım,
Yüzüne bakacaktım sonra.
Ben yüzüne bakamamışsam sen de benim kusuruma bakma.
Aslında,
Dilimi yutmaya gelmiştim gözlerinin önünde...
Hakk'ımı kaybettim.
Artık Allahsızım.
Bundan sonra bir çift göz değil içimde,
Artık Allah sızım...
Bir millet gibi dizlerinde uyuyorum kanlı bacağıın,
Şimdi biri olmazsa biri zihnieti, peşmerge dikta,
Amor fati Türkiye.
Sizin hakkınız üç yazılısın bütün kitaplarda,
Üçünü de kullanın,
Benim Hakk'ım birdi Kur'an-ı Kerim'de..

“Gideceğim yerler çok uzak gülüm,
Rüzgârlardan bile dost olmaz...
Hislerimi dizelere yazan kalemler ağlasın bize...”
Bugünlerde bütün şarkılar özlemekten bahsediyor...
Ve ısrarla dinlemiyorum...
Çünkü gideni durdurup geri getirecek adamlar
Daha anasının karnında ölüyor...

**Velev ki ruh hastasıyız,
Kabul edelim,
Kliniklerimizi şehir merkezinden uzakta bir yerde açın.
Politikadan uzak, sestten uzak,
Aşktan,
Zamandan,
ve dünyadan...
Beni politikadan uzak tutun, devlet anlayışınızdan.
İnsanları bu kadar kolay yargılamanızdan,
Adaletinizden soğutun.
Tutun,
Avutun...
Kabul etmek ne kadar zor gibi görünse de,
Kabul ettirmek zor,
Sizin gibi insanları topluma
Ve sizin gibi olmayanları toplum dışına.
Bu yüzden,
Gidiyorum demeler ağzınızdan o kadar kolay çıkıyor olabilir,
Ama kulaklarımız o kadar kolay kabul etmiyor,
Sonra içimiz.**

**O çocukların beynine kazıdığınız
Müfredata uygun ders kitaplarınızı yakın,
Müfredatınızı sikeyim ki gerçek şu;
Artık Ali, Mehmet'i; Ayşe de, Fatma'yı seviyor!
Yerle yeksan bir adam,
İç içe şimdi İslamcı bir zihniyetin köküyle,
Alıp savururken astığı astık,
Kestiği kestik demokrasiyle iktidar,
Sevgiyi anlaşılır bir dilde okuyamadığı için
Terör eylemi gibi yaşanırken ayrılıklar,
Demokrasi,
Özgürlüğünü elinden alabilir,
İki adım daha uzaklaşırken sen.
Bir mermi,
Yanlışlıkla,
Alnının tam ortasına saplanıp kalabilir.
Bir acı,
Nasıl saplanıp kaldıysa içimizde,
Özgürlüğün,
Ebediyen
Benim olabilir.
Sabredebilirim.
Çiğneyip geçtiğiniz yerden
Ayağınıza bulaşan kanları
Temizlemek için eğileceksiniz.
O an
Kıcınıza tekme vurmak için bekliyor olacağım,
Sevgili iktidarım.
Sonra**

İnatla Ağıt

İpi kopan uçurtmalar gibi,

Elimizde tutamayacağınız aşkları,

Bu aşk toprağa duyulan da olabilir kadına olan da.

Sonra,

Kapitalizm bize yılan derisinden uçurtma yapacak.

Çift ilmek ipe deniz üstünde,

Sürünmeyi iyi bilen bir derinin gökyüzünde garip neşesi...

Bir mumu yak şimdi ve ipe iyi bak, düşün...

Ben o kadar etrafında, sen o kadar içimdeydin, düşün...

Birimiz yandı, birimiz eridik...

Geceleri inanacak başka bir hikaye bul artık okudun, bittim...

Şikâyetçiyim böyle yaşamaktan
Ama kalbimi durdurup grev yapmak,
Fırlatıp protesto, nefes almayıp boykot etmek Tanrı'yı üzer.
Tanrı'yı üzmemeye izin verme bebeğim,
- gözlerim öyle ıslak ki şimdi, bir yağmur sonrası -
Dikenlerin arasından bir gülü koparmış gibi,
Kırpıklarımın arasından kopar gözlerimi...
İkisini al, sakla.
İstersen defterinin arasında kurut
Ve kalanımı bir neşterin yarasında unut.
Parmağının ucunda biriken kanı bas o sayfaya,
O defter, amel defterin olacaksa...
Git sonra, onu istiyorsan git.
Neyi istiyorsan git.
Ve benden sonra,
Okuduğun bütün kitapların arasına götürdüğün yüreğimi koy.
Nerede kaldığını
Kaçıncı sayfasında kaldığını,
Unutma diye yüreğimin...

İnatla Ağıt

Unutma diye bunu da;
Bir neşterin yarasında unutulurken ben,
Seni son gördüğümde son olduğunu bilmiyordum senin...
Şimdi,
Rastladığım bir izini yerden delil gibi toplayıp,
Annemin yokluğunun açtığı yaraya ve
Sırtımda tanrının vurduğu yükten kalan ize çarpıyorum.
Onlar birbirini yok edecek,
Emanetine ihanetten Tanrı beni...

Haklısın ben hep kendimi düşündüm,
Ama seninmiş gibi...

**Seni sevmeye başladım;
Bir seri katilin ilk kurbanını seçmesi gibi,
Çok düşündüm sevmeden önce...
Silahın içinde mermi sayar gibi
Sayıyordum bana kaç kere baktığını!
Bir, iki, üç, dört, beş yok!
Namluyu temizler gibi
Sonra temizlemeye çalışıyordum seni gözlerimin önünden,
Bir kusur arıyordum sende;
Sevmemek için bir kusur, bağışlamak için bir kusur,
Öldürmemek için.
Silahı parçalar gibi kafamı sallıyordum
Dağıl, git diye aklımdan,
Sonra kâğıt üstünde cinayet planı gibi şiirler yazıyordum,
Acemiyydim
Ama seni öldürecektim...
Doğduğun kadar ölürsün diyecektim, korkma!
Korkacaktın.
Öldüğün kadar doğarsın,
Bak güneşe diyecektim gözünü alsın.**

İnatla Ağıt

O sırada bir mermi gelip şakağına dayansın.

Uzaktan ateş edecektim ellerim titreyecekti,

Uzaktan sevecektim seni...

Sen beni, yani bir merminin sana geldiğini fark edene kadar,

İki yüz metre uzaktan,

Üç yüz kere sevecektim.

Acemiydim

Ama seni öldürecektim...

Bir mermi sana gelirken,

Pişman olacaktım ve ondan önce koşup sana sarılacaktım.

Ne oluyor diyecektin.

Cevap veremedim kan kusacak, ölecektim.

Acemiydim ama seni öldürecektim...

Düşünüldüğü kadar basit olsaydı bunlar, yapacaktım.

İlk kurbanım sen, gözlerin aklımdan gitmeye çalışırken,

Senin de ilk kurbanın ben olduğunu fark edene kadar

Katil bendim.

İnanacaktım,

Beni özlediğine.

Yani

İşlemediğim bir suçu işlediğime.

Manyak olacaktım,

Delirecektim,

Acemiydim

Ama seni öldürecektim...

Seni sevmeye başladım, bitiremiyorum...

Yani öldürmeye alışmış katiller gibi

Seni öldürmeye doyamıyorum.

Bir umut öldürmek, bir umut yaşamaktı...

O kadar ki acemiymdim,
Sana kendimi öldürtecektim...
Ellerimi uzatıyorum bu gece, acemiyim...
Soğuk taşlar gibi üstümde yat,
Sana yardım ve yataklıktan, içeri alınmak istiyorum...
Bir yağmur gibi sırtından içine geçmek istiyorum...
Şimdi beni öldür,
Bütün profesyonelliğinle...

İmkânsız değildir bir kalabalığın
Aynı anda, aynı şeyi düşünmesi.
Sen aralarından geçmişsen eğer...

Çal bu gece ben uyurken...

Kapıyı çalmadan bir hırsız gibi usulca

Ve parmak uçlarına basa basa,

Yanlışlıkla devir şişeleri, uyanmam.

Açtım ağzımı, yumdum gözümü uyumadan.

Öp demiyorum, çal dilimi..

Altımdan örtüyü çekmeden topla ve çöp gibi götür dök beni

Ve yürürken,

Yemeden yarım bıraktığım bütün yalnızlıklarımı,

Çal bu gece ben uyurken...

Zaman gibi ilerle ve zaman gibi geçme hemen.

Çok içme, bana benzersin sen ki öyleysen,

Bana benzememek için ne kadar kırıldığım an varsa sana,

Çal bu gece ben uyurken...

Sız bu gece ben uyurken.

Siz o gece ben uyumazken sarılıp uyuduğunuz gibi,

Sız bu gece.

Ve benden önce ayılıp çıkarken çal kapıyı.

Geldiğini zannedip kapıyı açtığımda gidişini izlet yine.

Hayal kırıklığını sıkıştır kapı koluna,

Ayılmam için.

Ve geceye yine çok içmem için bir sebep yarat!

Ve gel bu gece ben uyurken...

Bir ayrılmak olsun bu,
Doğumundan iki gün önce
Karnında çocukla intihar etmesi gibi bir annenin.
İçimde seninle intihar etmek için
Sebepleri sırala kapımın önüne.
Seçeyim birini ve o eşsiz intihar melodisini,
Çal bu gece ben uyurken...
Yüzümü asayım ve hayata surat yapayım biraz.
Yüzünü as o duvara,
Git
Ve
Sürat yap.
Ama mutlaka
İçimde tuttuğum ne varsa sana dair,
Çal bu gece ben uyurken...
Al bu hüznü,
Çal bu gece ben uyurken.
Alçal bu gece ben uyurken,
Son bir kez eğilip öpmek için belki de
Bir kez daha öldürüp gitmek için yine
Alçal bu gece...
Ve her gece
Alçal
Gittikçe...
Çal,
İstediğin ne varsa,
Ne kadar anı kaldıysa,
Ne kadar çekilmiş fotoğraf ve çekilmiş acı bulursan,
İsteme, vermem!

Ama çal bu gece ben uyurken...

Müzisyenler,

Çalsın bu gece.

Hırsızlar,

Çalsın bu gece.

Hükümet,

Çalsın bu gece.

Daha ne kadar neyim varsa,

Çalın bu gece ben uyurken...

Ve sonra

Bir dans müziği çaldığı sıra

Gittiğinle

İmzalarınızı attıktan hemen sonra,

Seni yakınların gibi tebrik etmek istiyorum.

Yanağından öpmek istiyorum.

Ve en mutlu gününde gelip oldukça alçalmak...

Islak bir imzayı dudağımla atmak istiyorum yanaklarına...

Bu yüzden dudağımdan bu mührü,

Bu küfrü

Ve bu ıslaklığı

Al.

Çal bu gece ben uyurken...

Bir kadınla tanıştım, bir kadın işte.
Oturduk iki saat konuştuk,
Ona kavgayı anlattım, çay ısmarlattım...
Ara beni, dedi sonra giderken,
Numaran yok ki, dedim, nasıl arayacağım?
Benim de telefonum yok, dedi ve ekledi:
Sokak sokak...
Eve döndüm, sonra üç kez anahtarı çevirdim.
Poşetleri düşürdüm ses çıkardı,
Komşular rahatsız oldu falan...
Kilitlemişim, hayret, dedim gülümsedim,
Ebesini siktiklerim...
Çekip çıkardım normalde ama o gün normal değildim.
Pencereyi açtım,
Müzik açtım,
Rakı açtım,
Sokakta çılgılık attı birileri.
Umursamazlığıma otur, diye işaret ettikten sonra
Umursadım onları.
Bir adam orospu diye bağıırıyordu giden kadına.
Kadını tanıımıyordum
Ama adam,
Gündüz bana benziyordu...
Müzik şöyle diyordu o an:

“Senin de vardı belki geçmişten yaraların.
İyileştireyim derken kanatırım diye dokunmadım.
Hatta kimin verdiğini hatırlatırım diye,
Var mı yok mu sormadım bile...”
Pencere böyle esti,
İleride bir gün beni hatırlaman adına
Sana yaralar vermek istedim,
Ama çok zorluk çektin,
Beni anlamamakta...
Rakı şunu anlattı:
Öyle...
Hayatımın her dönemine damgasını vuranlardansın işte...
Ben şunu söylemekte ısrar ettim:
Herkesin bıçağı var,
En keskini senin...
Ya da şöyle:
Alakasız şeylerden bahsedip
Bu vesileyle seni özlediğimi belirtmek istedim.
Bilmiyorum,
Belki adım
Dilinin ucunda olacaktı sürekli kadının,
Söylemeyecekti.
Dilinden düşmeyecektim,
Bir sürü adam.
Kutsal kitaplar gibi
Üç kere öpecekti
Adımdan...
Belki çok içmekten şimdi,
adım atacak hâlde değildir
ve gitmiyordur...

Yaşadık...

**İstedik ki kalp kalbe olsun ama hep, hüzünle yan yana,
Umutla omuz omuza, yalnızlığımızla göz göze
Ve ölümle burun buruna...**

Yaşadık...

Biz bize olmayı beceremedik...

Yaşadık seninle bir anı bir asır ettik, ayıp ettik.

Ve aynı anda

Savaş alanında secde ettik, kan emdik.

İman etmek kadar,

Yüzünü öpmektir dedik biraz.

Yaşadık...

Alaycı bir tutumla ve mecburen geçecekmiş gibi,

Dokunmadan, dağıtmadan, pıhtılaşmadan henüz,

El sürmeden geçtik yaralarımızın yanından.

Şimdi,

Hiç ölmeyecekmiş gibi bir tavırla

Yanından geçiyorum geçmişimin.

Kabul edersen eğer,

Benim sana tavrım bu!

Ölmeyecekmiş gibi bir tavırla,

Seviyorum seni...

Dedikten sonra susup ağzımı örttüm,

Ağzımı kapattım.

Adın kutsaldı,

Dudaklarım Hıra duvarı...

Sonra

Yalnızlığımıza

Ebubekir adını verdim...

Ve yine sonra

Dedim yaşadık,

Gölgesi altında mutsuzluğun, dişimizi sıkarak..

Anlattım...

Dünyayı, beni, bizi...

Ve seni değiştirecek bir devrim,

Mayıs günü boğulmuştur denizde.

Dibe gömülmüştür,

Şimdi cesedi su yüzüne nasıl çıkar,

Onu düşünelim.

Deniz, karıncanın okyanusu, okyanusun karıncası

ve boynumuzda bir takım olmamışlığın kancasıyla,

Yaşıyoruz...

Ve hâlâ göz gözeyiz yalnızlığımızla,

Anarşiyle artık bacak omuza, alışalım...

Aym be aym, şem be şem diyelim ve sonra

Her şeyi yasaklamak demek,

Yasaklamak serbest demektir sevgilim,

Anla işte.

Altın çağındayız yalnızlığın...

Sevgilim, şimdi çıkıp gelmeye lüzum da yok, yüzün de.

Yüzün hüzün, lüzum olan zulüm olur yine...

Bana dünyaları verme!

Allah diyorum bak, şu koca dünya onun lakin

O bile vazgeçilmez değil...

Hor kullandığın, kırdığın, parçaladığın bir kalbin ardından,

Ben değiştim, dersin dediğini tekrarlarım.

Ben değiştim...

Ve değiştirdim, kendimi, evimi, sokağımı...

Sok ağını yine içinde nice kalp boğduğun o denize,

Bu balık bu kez takılmadı, derken, giderim...

Ben değiştirdiğini değiştirdim,

Sahte tavırlarını, gerçeğimle...

Şimdi silik bir yazı gibi dururken önümde hayat,

Gözlerimi ovuştururum

Ve sikik bir adam gibi okuyamam artık...

Gelme çünkü bağıracağım, gelirsen yapamayacağım,

Bu yüzden bir nefret yarattım...

!

Tapularınızı yakarak bir yangın çıkaracağım muhitinizde,

Tabularınız yıkılana kadar.

Çıplak demokrasiniz üzerinden atlayacak o ateşin

Ve topuğuna yapışan kıvılcımla,

Zuladan cigaramı yakacağım...

İnatla Ağıt

Bakışlarını sağa sola çarpan bir zanlıyım,
Delilsiz cinayet, şuursuz ölü
Ve bir şoka uğramaya her zaman müsait,
Her an ölebiliriz, hayat böyle,
Ama ben her an ölüyorum, bu hayat değil.
Keyfini kaçırmayı kafasına koymuş mahalle serserisiyim,
Kahvede dayının ağır eli, kaldırımda yosmanın gevşek ağzı,
Kerhanede öldürülen masumiyetin jartiyerli bacağı,
Kesilmiş kolu çocukların,
Bir teröristin kopmuş kafası,
Havaya sıkılan kurşun,
Balkonda yığılan minik beden,
Evet, ben!
Potansiyel tehlike, göç, alarm, güvenlik, yardım, yetiş, ateş,
İmdat...
!
Durma, anlat...
İyi bir insan olarak yetiştirmek istediler beni,
Ancak, bir ambulans gibi yetiştirildim,
Hayatımın her dönemi bir siren sesi,
Bir yangın, bir kaza,
Gittiğim her yerde, her yürekte,
Birkaç ölü, fazlasıyla yaralı...
Hepsi sığmadı, giderken kaza yaptım, devrildim, öldürdüm...
Beni bir daha çağırmadılar...
O yüzden sevgilim,
Gelme.
Beni çağır!

Garip bir tedirginlik ortasında doğduk.

Ve garip bir şekilde büyüdük.

Garip ölmesek iyi...

Bir grup insanın,

Bir grup beynine yerleşen bir grup düşüncenin,

Onları mutlu kıldığına inanan şuursuz bir terapi seansı belki.

Aklı başında düzgün insanların başıboş gezmeye başlamaları

Ve bu boşluğu dolduran şeyin belki de bir miktar duman

Ya da bir çeşit madde olduğuna inanıldığı,

Kafası iyi olmayanın sokakta yuhlandığı bir şehir oldum ben.

Tezgâha sıralamadığım parça tesirli krizlerim,

Satmadığım benliğim,

Sokakta öldürülmeyen karışıklığım,

Hepsi ve hepsi

Hamur olmuş kaldırımlar gibi yağmurda yürümekten...

Belinden aşağı ter süzülen bir hayat altında

Düzülen milyonlarca vicdan,

Hegemonya altında ezilen binlercesi bunların,

Ve asla

Benden duymadıkların...

İnatla Ağıt

İyi bir tercih sayılırken ben öncelikle,
Alternatif olarak yanımda iyi gidiyordun sen...
Aşk,
O bir polisti ve ben protestonun doruğundayken,
Sırtıma vurulan cop gibiydi, yıllar sonra duyduğum ismin.
Doğrulup kaçtığımda,
Geçmiş adlı bir tünelin içinden geçerken
İçimden geçen bir tren oldu onurumu ezip geçen.
Doğruldu, yine kaçtım
İnsanlığımı orada bırakıp.
Fluru fe generis,
Bu çılgılığı sana ben,
En az on yedi orospunun kucağından atıyorum.
Bir eroin krizinde
Çıktığım zirvenin geri dönülemez yolundan,
Bir titremenin alakasız oluşundan ve beni zehirleyen sesinin
Gırtlığımda yarattığı o muhteşem hırıltıdan,
Geçirdiğin nöbetlerin
Başucunda bekleyen yalnızlığımın ağzından,
İçinde ölü balıklar gibi
Sırt üstü yüzdüğüm kanların arasından...
Her yerden
Ve herkesin ağzından atıyorum...
Bir veda anında belki
Ayna kırıkları üstünde yürürken topuklarında parlayan,
Bir parça yansımanın
Bana gösterdiği tahtadan okuyorum gözlerini...
Ah,
Muhteşemdi gidişin!

Öylece dalarak,
Gözlerimden içeri...
Sana ben şimdi bu hırıltıyı
Bir fakirin cebi gibi
Enkaz altında sıkıştırdığım umutlarımın arasından,
Her şeyi hazırlayıp gidişimin üç saniye öncesinden,
Topladığım bavulun açılmaz gözünden,
Yalnız adamların yalnızlığından
Ve kısmi felcin çaresizliğinden çıkarıyorum...
Sanırım sayılmış orospu kadar saniye sonra
Benim merhametimin karşılığında aldığın insanlığı,
Senin payın kılarak,
Rüku ederek,
Secde ederek,
Bozulmuş düzenin arasında kaldım ben...
Uzatmadığın ellerinle çok sonra
Gelip bir düzen kurmaya çalışma bu içimde
Ve bu biçimde bir çöplüğe çevrilmiş yüreğime.
Ellerini bileklerine kadar sokup kusturma sevgimi,
Ve elini içeride yumruk yaparak susturma hiçbir şeyi
Belki bir dilsizi bile!
Dengelerin kaybolduğu bir dünyanın merkezinden şimdi ben,
Dengesiz içtiğim alkolün etkisinden
Ve dengesiz sevişirken
Bir kadının ağzından söktüğüm dişleriyle çiğneyerek seni,
Gezegenin en aşağılık duygusu denilen aşkın göbeğinden,
Bütün bağlarımı kopararak ayrılıyorum...
Buna rağmen,
Seni sevmek için durmadan bir neden yaratıyorum.

Belinden kavıyorum bütün nedenlerimin

Ve onları,

Gecenin huzurunda

Son vals diyerek belini kırmak için,

Kokusu her yerden duyulan fonlar eşliğinde

Dansa kaldırıyorum...

Allah'ın yaratmadığı bir şey varsa;

Bu, seni sevmek için sıralanmış nedenlerdi

Ve hepsini ben yarattım...

Utanmadım...

Ve sen,

Benim şerrimden ömrünce muafsın...

Beni anla,

Belki bir başkasını özlediğin için

Gözlerin dolana dek seni seviyorum...

***“Dudaklarını başka bedenlerde parçalamış kadınlar geldi,
Yanağımdan öptüler benim.***

Yaralarına tuz basmak için ben çok ağladım...”

Üzeri örtülmüş bir ölünün etrafında nasıl ağıt yakılırsa,

Kafamın üstüne her battaniye çekişimde

Yalnızlığım kalabalık gelerek bana aynısını yaptı.

Bir kadının saçlarına ölünürken bir yerde,

Ve bir yerde

Akciğer kanseri bir kızın saçları örülürken,

Gülüştüne edinilen tecavüzden sonra belki,

Ne saçları görüldü kadının bir yerde bir daha

Ne de saçları örülen kız...

Kemoterapiye merhaba diyerek kaçmaya çalıştılar,

Yakalandılar sonra atlayamayınca,

Yakılmış barikatlar üstünden...

Adettendir, durmadan kanıyor birkaç kadın.

Adettendir eşlik ederek onlara

Sol kısmından felç geçiren babaların çocukları gibi,

Koluna girip yürütmeye çalışıyorlar,

Sarı otların yanından

Ve diğer otların yaptığı kafaların içinden...

Sigarasını babasından saklayan o çocuklar,
Babalarını,
Doktor yasağından sonra
Köşede bir yerde sigara içerken yakaladılar...
Öyle garip sevmiştim seni,
Oturup yanına bir sigara daha yakmış gibi...
Ve sen öyle garip sikmiştin beni,
Üstümden geçip bir sigara daha yakmış gibi...
Öyle garip şeyler mesela,
Kıyamet kopmayacak gibi geliyor, beklenen ses geldiğinde,
Uyarır gibi
Dünya Tanrı'nın bavulu olacak diyorum,
Bir ucundan diğer ucuna fermuar açılır gibi yarılacak,
Hepimiz içine sıkışacağız ve sonra olmadı der gibi
Bavulunu toplayıp gidecek Tanrı...
Yakıp yıkılan şehirler bütünü ve
Babasının önünde annesi öldürülmüş bir çocuğum.
Acısını anlayarak,
Babamı da kendim öldürdüm...
Babam beni kustu sonra,
Ben babama küstüm.
İptal dedim,
Oysa asla iptal edilmezdi
Cenaze törenleri...
Ben ettim.
Koluna girdim yine eve gittik, ben konuştum o dinledi.
Ben konuştum o dinledi, ben konuştum o...
Baba, dinliyor musun?

Ne diyecektim,
Karıştırdım.
Onuncu yılında cumhuriyetin,
Demir ağlarla ördük ana yurdu dört baştan denirken,
Günümüzde
Demir parmaklıklarla ördüler.
Örsünler!
**Bir kızın saçlarıdır belki yine,
Kemoterapide dökülmeden önce...**

**Bir kanser gibi gel,
Bütün vücuduma dağıl
Ama beni öldürme!**

**Gittiğin akşam eve geldiğimde,
Kapıya biraz sert davranmışım,
Gözüm kararmış.
Anahtarı bulamamışım,
Anahtarı bulsam kapıyı bulamamışım.
Tekmelemişim durmadan,
Yumruklamışım,
Kolu düşmüş kapının, canı yanmış, elim acımış.
Çökmüşüm sonra kapıya sırtımı yaslayıp,
Ağlamışım.
Bağırmışım.
Sızlamışım.
İçeride olsan açardın.
İçeride olsan açardın...
Karşı kapıda beliren bir kadın yerine, sen alırdın içeri.
O kadın neyin var diyeceğine sen nasıl geçti derdin.
Kahveyi sen yapardın, canımı sen yakardın...
Sonra
Ben
Kendimi
Onunla
Sevişirken bulmazdım.
Hadi ağla da avuçlarıma, elimi yıkayayım.**

Bahsettiğim olay bundan yirmi dört sene evvel başladı.
Kanlar arasında yumulmuş gözlerimle,
Ağlayarak, bağlarım koparılarak,
Bir muhteşemin kucağında resmim çekilerek.
Bahsettiğim olay bundan yirmi üç sene evveldi,
Diyorum, oysa çok varmış daha başlamasına...
Şiddetli bir alkış, tarafsız bir mutluluk, garip bir öfke.
Dünya'ya gözlerini açtı zannedilen ben,
Açmamıştım hatırlayın birkaç gün.
Açmamıştık hatırlayın,
Böyle bir sürprize hazır değildik, hatırlayın.
Karanlıktan korkan bir kör gibiyim!
Cümle sonlarına konulan ünlemlerin altında yatan
Soru işaretleri kadar fahişeyim.
Beni öpenlerin, o köpeklerin,
Yanağımda bıraktığı salyaların
Yüzümde açtığı derin yaralar yüzünden çirkinim.
Bakmayın öyle.
Kesin sözümü.
Yoksa olay büyüyecek.
Yoksa güzelleşeceğim.
Korkak adımlarım, ürkek tavırlarım sizi aldatıyor.

İnatla Ağıt

Sulu boya gibi dökülürken gözlerimin rengi,
İçinde beliren gri,
İçinde olması arzulanan herhangi biri gibi.
Pencerelerinizi kapayın,
Yağmurdan sonra toprak gibi kokuyorsunuz hepiniz.
Hırpalanıyorum.
Bir iç savaşa çevirdiğim bu kaygının elinden alın kırbaçları.
Acizliğime yetişin.
Acizliğime yetişin.
Çünkü başımdan bir kurşunla vurulmak istiyorum bu gece.
Çünkü bu gece hayatımı kurtarmanı değil,
O kurşunla ölmeme izin vermemeni istiyorum.
Saçlarımı uzatmak istiyorum
Toprağa gömdüklerimin yanaklarına sarkana kadar.
Ucu gamzelerine batana kadar.
Boynuna dolanıp bir kez daha boğana kadar
Saçlarımı uzatmak istiyorum,
Makasınızla yetişin,
Kesmezse bileğinizden söktüğünüz jiletinizle.
Ukalayım bu gece oldukça...
“Eğer bir kalabalığın ortasında,
Hayaller havada uçuşuyorsa kırıklık, yerlerde sürünür.
Gerçeği ayırt edemedim,
Sizi sağır edecek derecede çılgılık atan gerçekleri,
Bir hayal ile susturmaya kalkarsınız.
Kalkmayın, ukalalar, kalkmayın. “
Ve ey hayat, sen deli gömleğim.
Suratıma yumruk atacaksan da, at fakat,
Muştasız atarsan ananı sikeyim...

Siz, modern çağın afili orospuları, büyüdünüz,
Küçük düşürdüğünüz hayallerin üzerine yuvalar kurdunuz.
Dudaktan dudağa gezen ve neredeyse bütün kokuları
Ezbere bilen kucak düşkünleri,
Değiştiniz mi?
Başka bedenler uğruna kadınlığını hibe,
Şerefini heba etmiş günümün güzelleri.
Siz evlendiniz mi?
Buldunuz mu ve tuttunuz mu sonra bu cemaatten bir saf?
O saflara eksiksiz
Ve tam olarak anlattığınıza emin misiniz her şeyi?
Ve artık yeterince düzüldükten sonra
Düzeldiğinize emin misiniz?
Peki,
Peki nedir evliliklerinizi ayakta tutan şey,
Saygı ve sevginiz mi, yoksa hap ve geciktiricileriniz mi?

**Sevgiyi becermeliydik,
sevgiliyi değil...**

Keşke kulağımı çınlatsaydın hakkımda biraz konuşarak,
Tanrı ne demek istiyor duyamadım bu gün,
Çok konuştun!

İlk kez denenmiş ve ikincisini tekrar denemek isteyen
Zavallı bir kokain krizi sonrasında bütün hayallerini
Torbacısıyla yatmaya gönderen,
Uyuşturucu bağımlısı bir puşt gibiydi yalnızlık,
Hiç indirilmemiş bir din için...

Çok konuştum...

En kalabalık bir caddede sonra,
En aşağılık adımlarla atılırken bu dünyaya yolculuk
Işıkları söndürülmüş bir evin içinde diz çökerek bekleyen kız
Sanki maruz gibi işkenceye, polis baskısı gibi gece
Ve kan ter içinde uyanarak belki

Dört

Kere

Bağırırsa ölür sorgu

Ya leyteni

Küntuturaba.

İnatla Ağıt

Bir noktası koyulmamış bir özlemenin içinde
Ve bir kelimenin altına yatan anlamlar kadar
Bir kaldırımın altına yatarak her topukla sevişiyorsa veda,
Belini doğrultmamış adamlar gibiyse,
Doğrulmamış bir çocuksa o dinin son ayeti,
Sesimi saçlarına ilıştırıyorum;
Cezm olur,
Bir kağıdın kıyısına ilıştırılmış telden ataçlar kadar..
Böylece binlerce idam gören sehpaye ayaklarımı uzatıyorum.
Ayaklarımdan beni,
Tavanına asın hiç görülmemiş bir halüsinasyonun...
Çok konuştun...
Sahip olduğum bütün mutluluklar illegaldi,
Yalnızlık o,
Ben bileklerimi keserken
Gecenin ortasına dökülsün diye bir yağmur gibi
Yalnızlık,
Susamışçasına ağzını açmış bekliyordu tam altında...
Kimi zaman kanunlar çerçevesinde suçlu,
Bir fotoğraf çerçevesinde masum gördünüz beni.
Adalet misin sen?
Dinle!
Saçma bir çığlığın eksik kalmış bir yanıyım sadece
Ve
Saçları arasında jilet taşıyan kadınların
Saçlarını okşarken, ellerimi kaybetmek için çıldırıyorum...
Diyorum,
Ve kapısını çalıyorum
Tanımadığım bir evin.

Daha kapı açılmadan düşüp bayılıyorum

Ve

Zaman aşımından

Hastaneye kaldırıyorlar beni yoldan geçen hüznler,

Sakinleştiriciler,

Morfinler

Ve hâlâ

Kanımdan çıkmamış yalnızlıkla

Taburcu ediliyorum...

Kriz ne zaman biter?

Bunu bilmek için

Defalarca öldürmek gerekir bir teni ve biteni...

Ah!

Hiç olmazsa saçlarının arasına koy,

Üşümekten titreyen yüreğimi.

Saçlarını okşadıkça birileri,

Biraz ısınsın...

Ah!

İşte seni sevmek;

Dönen dünya gibi bir şey,

Durduramıyorum...

Şimdi muhtemelen dönmek için bahane arıyorsun sevgilim
Ama bana değil, benden sonrakini aldattığına...

Ben de döndüm.

Ben de döndüm sırtımı,

Olur ya...

Başkasının saçlarından indirdiğin elini uzatma bana.

Başka bir omuza yaslanmaktan gelen yüzünü

Gülümseyerek çevirme öyle,

Kanmam.

Başka gözlerin yaşıyla uzattığın tırnaklarla içimi kurcalama.

Çöplüğe dönen burada sana ait bir şeyler varsa,

Bir köpeğin dişlerinde gitti.

Senin gülüşün artık bu yarayı iyileştirmez.

Evvela başka bir omuza atılan bacaklarla,

Ben yan yana yürümem...

**Gerçeğin peşinde koşarken kopan ayakları,
Yalanın peşinde koşarken kopanların yerine diktiler.**
Gerçeği yalanı ayırt edemiyorsak,
Hepsi bu yüzden...
Sana geldim çıplak ayaklarımla ve çıplak
Aksayarak çalışan yüreğimi
Durdur demeye geldim,
Çürütmeye geldim ağlaya ağlaya omzunu.
Ne demeye geldin, deme.
Diyecek hiçbir şey bulamamaya geldim...
Ölümün düğmesini şimdi tülден bir veda gömleğine ilikle.
Bir düğmesini çöz,
Üzerinin görünen kısmından okuyayım duamı.
Yüreğime gelen kısmını yırt bu gömleğin.
Bu son gecemiz olsun, demeye geldim hadi.
Bu son olsun, diye vurmaya geldim kadehimi...
Sallanmaya geldim darağacında senin ben,
Ayaklarımı sehpaye uzatmaya geldim.
Kaçarken
Kıskaç adını koyduğum ayakkabılarım çıksın istedim.
Bir gerçeği bir yalanla örtbas etmeye geldim.
Açığa çıkarmaya geldim dilinin altında sakladığın ne varsa
Öpe öpe...
Ölmeye geldim hadi...

İnatla Ağıt

Bakma, rahat değilim.

Ayaklarım birbirine dolana dolana geldim,

Düşe kalka gecenin koynunda itle puşla.

Yüzüme bak n'olursun!

İki köpek havlarken ardımdan,

Dişlerinin arasında unuttuğum topuklarımla

Hiçbir durağı olmayan bir yolcuğa şimdi,

Bir yaşamak adında bileti bırakarak avuçlarına

Çıkmaya geldim...

Nefes nefese kaldığıma bakma!

Çıkar çıkmaz bir ana rahminden,

Soluğu sende almaya geldim...

İçinde ol kalbimin...

Bu kavgaya, bu dünyaya, bu yaşama telaşına

Başka türlü direnemem ben...

Sana geldim, gel

Sona gidelim...

Ah, neyse dedim, durdum...

Şimdi güzel olmaz mıydı gecenin bu vakti

İkimiz de derin uykudayken,

Ağlayan bir bebeğin sesine uyansak...

Ah, neyse dedim, durdum ona sıra gelmeden...

Güzel olmaz mıydı şimdi

Rakımızı kaldırırken

Bir deniz olsaydı, fonda gemi sesleri.

Bir yakamoz gülümseseydi,

Denizin karşısında biz, benim karşımda sen...

Yüzdürseydik yalnızlığımızı

Ve bir hayalin iskelesinde sabahlasaydık

Ve boynumuz tutulsaydı uyandığımızda,
Gırtlığımız sıkılsaydı herkes tarafından...
Ah, neyse dedim, durdum henüz ona da sıra gelmeden...
Olsan,
Güzel olmaz mıydı bütün bu çirkinlik...
Ve bu kadar güzel olur muydu kafamız...
Ah, neyse!
Bu kadar masum olmadığın gerçeğini
Örtbas edemiyorum bu yalanlarla..
Bunun da altından kalkarım...
Bu böyle devam etmez...
Onun da altından kalkarsın sen...

“Yürüyelim mi ne dersin,
Su toplayıncaya kadar ayaklarımızın altı?” dedim,
Yürümedin.
“Sevmeyi becerelim!
Sevgiliyi değil...” dedim, anlamadın.
Bütün insanları domino taşları gibi sıralamıştım hayatımda,
Ve sen ilk parçasıydın, yıkıldın!

“Odiprofanumvulgus et arceo”

Başka bir karanlık bul kendine artık içinde korkacak...

Bir mumu yak şimdi ve ipe iyi bak,

Düşün!

Ben o kadar etrafında, sen o kadar içimdeydin.

Düşün!

Birimiz yandı,

Birimiz eridik...

Geceleri inanacak başka bir hikâye bul artık.

Okudun,

Bittim...

Başka bir put yarat kendine.

Başka bir Kabe'ye dön.

İçine gömülecek başka bir toprak bul...

Günlük tut bundan sonra,

Günlük tut başkasının elini.

Günlük yap ne yapıyorsan; günlük öp, günlük sev...

İkinci gün aynısına ihtiyaç duyacağın birini

-bulma!

Ben,

Biraz bahsedeyim:

İnsanlara karşı güler yüzlü biriydim aslında.

Bir gün yüzümü kaybettim,

Şimdi insanlara hep gülerim.

Şimdi insanlara hep karşıyım.

Ben,

Biraz hatırladım.

Oğlum uzak dur kavgadan, derken annem,

O saf bakışımda gizlediğim gerçeklikti, söyleyemedim.

Kavgayı başlatan o piç bendim zaten...

Bu hayattan sarsmaya başladım.

Tırsmaya başladım.

Sigaraya başladım...

Ben

Biraz sonra

Öleceğim.

Bilirsin,

Biraz sonra öleceğini kendine haber veren biriyim.

İntihar etmek böyle bir şey.

Ah,

Ben söyleyemem...

Bir esir kampı gibi yönettiğim içime sesleniyorum,

Dağılabilirsiniz.

Kırılmayın, bana hep öyle olur.

Hak ettiğiniz değil, hep hak etmediğiniz şeyler gelir başınıza.

Ve ben bunu hak edecek ne yaptım, dersiniz...

Yaptınız.

Ölmek büyük ödülümüz ve

İnatla Ağıt

Siz bunu hak edecek çok şey yaptınız...

İnfaz

İdam

Katliam

Yargı

Terör

Ahh,

kafam!

İnandığım tek şeydin,

Artık

Tek şey din.

Bütün aşklar bittiğinde

Ve herkes gittiğinde anladım ki...

“Anlamaz olaydım, diyorum bu konuyu.

Hep tekrarlasaydım seninle!”

Kalbim,

Hiç kimsenin üstünde durmadığı bir konudur.

Fazla dağıtmadan konuyu,

Son olarak,

Eminim...

Benden sonra birini sevmedin, biliyorum,

Sana yakışmaz.

En az üç kişi yakışır, yani o kadar orospusun...

“Dön ulan dünya, beni kusana kadar... “

Unuttum ya da unuturum diye
Kendimi aptalca teselli etmiyorum,
Unutmadım fakat,
Seni,
Ananı sikeyim...
Eğer benim gibi,
Bir beklentinin içindeysen,
Üzerinde emanet gibi duran aşklar bulandırdıysa eğer mideni
Ve sen de barındırıyorsan içinde bunlardan,
Sahiplendiğin birini andırıyorsa ayağa düşmüş adamlar, bul.
Döndürüyorsa başını iki kadeh rakı hâlâ,
Zihninde bir kadını yatağa atmak fikrinden başka
Bir şey bulunmayan adamlar,
Yürüdüyse yüreğinde,
Koynun ile kalbin arasında varsa bir kapı,
Açmadıysa kimse,
Çalmaya cesaretleri yok de!
Benim suçum değildi, diyerek kandır,
Bir cesedi yıka yağmur sularını gözyaşıyla karıştırarak,
Öp,
İnsan olarak öldüğünü hatırlatırcasına.

İnatla Ağıt

Bunu bir sessizlik bul ve orada kendine söyle,
“Yorulduk ikinci defa âşık olmaktan
Ve gidip merhaba demeye birine,
Sıkıldık aynı konuşmalar içinde aynı şeyi duymaktan.
Seni seviyorum, artık heyecanlandırmıyor kimseyi
Ve öpüşmeler çok tanıdık.
Bütün ayrılıklar aynı bok,
Bütün insanlar hâlâ aynı göt.
Şimdi tesadüfen çarpışsak göz göze,
Tesadüflerin a.. koyar,
Önüne baksana lan diyerek devam ederiz yolumuza...
İncindim, kırıldım gibi basit avuntulara sığınma!
Kırılmadı ki yüreğin.
Topraktı o da, hayal kuraklığından çatladı...
Neyse,
Dünya dönüyor,
Ama bu son turu gibi...
Son turunda dünyanın
İftira atarcasına itiraf et ve
İtiraf edemiyorsan iftira atacağın anlamını yok sayarak...

**Aklına gelir miydi hiç,
Hayatımın özeti olacağın?**

Sen,
Bir adamla kadının dünyaya bıraktığı
O muhteşem kalıcı hasar,
Nasılsın?
Ben iyiyim...
Sen,
Belki öylece yürürken
Bir sürü insanın aklını çelen düşünce,
Nasılsın?
Ben iyiyim...
Sen,
Allah'ın cezası,
Nasılsın?
Ben iyiyim...
Doğmak gibi bir suçu işlediğimde,
Sen,
Allah'ın cezasısın bana verdiği...
Elbette iyisin,
Çok iyi...
Geçmişe gidelim mi biraz?
Benim verdiklerime önce!
Sana üç harfli bir kelime verdim, aşk zannettin,
Sana dört harfli bir kelime verdim, kalp zannettin,
Sana beş harfli bir kelime verdim, hayat zannettin...

Onlar sende zaten vardı,
Olmayanları yani,
Dua,
Ölüm,
Ve Allah kelimelerini verdim sana...
Seni kullandım ilkinde.

Dua dedim

Çünkü Allah'a ulaşmak için

Kullandığım bir dil oldun her gece..

İkinci de yine kullandım çünkü hep vakitsiz gelen oldun,
Hep farklı şekilde, hep olmadık yerde...

Üçüncü de yine kul'landım,

Seni onun gibi izledim, sana onun kadar günah yazdım,
Seni onun merhametiyle affettim...

Aşk desem olmazdı şimdi buna,

Dua dedim,

Öldüğümüzde bile ardımdan okusunlar seni,

Ulaştın diye üçüncüye...

Geleceğe gidelim mi?

Senin bana vereceklerine?

Mesela Allah nasip ederse,

Minicik bir bebeğin gülüşüne

Ve onun,

Kime benzediğini izleyelim yavaş yavaş...

Sonra,

Gözleri sana, burnu bana diye paylaşalım mı?

Anne olabilirsin ama anne ölebilir misin sen?

Dinle!

Dut yaprağıydı acılarımız

Ve yalnızlığımızı acımızın üzerinde tırtıl gibi gezdirdik.

Ve annem öldüğünde biraz daha büyüdü...

Öldüğünde sahipsiz kalmasın diye yalnızlığımız,

Gırtlığına kadar kozayla doldurup gömdüm.

Şimdi,

Mezardan çıkıp

Uçmaya başlayan bütün kelekler kardeşimdir!

Dinle!

Nasıl bir gemi üzerinde durduğu bir şeyi

İçine aldığında batıyorsa bu öyle,

Öyle batmak dibine kadar...

Üzerimde duran güneşin

Belki bizi içine almışçasına yakarak batması...

Bugün üç kutu kapital aldım.

Emperyal adında bir sıvıyı boşalttım damarlarıma,

Bir baytarın iğnesiyle...

O delirtti beni...

**Senden kalma yaraları bir başkasına verdiğim şu sıra,
Yalnızlığımı yüzdürüyorum her gece saat iki sularında...
Aşk diye kandırdılar mı seni,
İnanma o masallara, o kıza, o peygambere sen.
Züleyha deliydi,
Delirmişti yavrum,
Yüreğini kuyuya taş diye atınca,
Yusuf peşinden atladı...
Evvel zaman içinde
Aşk bir ülkeydi ve ihanet adında bir ülke,
Hep sömürdü onu,
Beslemek için içindeki vahşeti...
O vahşet aynı senin gibi,
Uzaktan seyrettiğim bir manzaraydı benim...
Belki de bir manzara olduğun için,
En güzel izlenen yerindeyim şu an,
Oldukça uzakta,
kıyametin gösterildiği,
İki parmak arasından...
**Diyorum ki küçücük bir not gibi bıraktığın beni,
Bir peygambere gönderilen vahiy gibi,
Yalnızlığın duvarları arasına sıkıştığın zaman, ikra!
Ah kapital kapital...
Bütün acılar, yaralar ve zaman
Bütünlemeyle geçiyor artık benden...****

Temme...

Hastalıklı bir beynin kanama saatlerinde,
Kabuk bağlayan bir fikrin üzerinden geçen kan...
Sanki güzel günler komadaydı da, hayat bize göstermedi...
Vasiyetini gözleriyle yazanların ölümünden geliyorum.
Son defa bakmaktan geliyorum gözlerinin içine.
Son defa kırmaktan
Ve ilk kez bu kadar uzun kapandığını
Anlamaktan geliyorum, temme...
Şimdi kentlere hayat veren kan gibi
Dolaştıkça bütün sokaklarda ayakların,
Bir şehir, benim şehrim,
Oraya uğramadığın için kangren oluyor.
Neden konuşamıyorum, neden koşamıyorum, de bana!
Durmasını istediğim zaman şimdi duruyor,
Nabız, kalp, gemi, portre, müzik...
Senin lehine yaratıldım,
Kalpazan bir umut geçirdi gırtlığıma ipini.
En büyük yangını çıkardı bir ateş böceği.
Sırtımı yaslarmaktan bir duvar eğrildi.
İşgal edildim,
Gözleriyle vasiyet yazanların yanından ayrıldım, temme...
Yaşamının bandosunu artık duymuyorum
Ya da buralardan geçmiyor.
Ya da bu sefer gerçekten sizden kaçtım.
Çünkü onunla geldin,
Ben yalnızca seni bekledim...

İnatla Ağıt

Belki de bittiğinde başlar acı. Belki gittiğimde. Bilmiyorum.
Karanlığın tam ortasına kurduğun bir salıncakta,
Ben, annesi katledilmiş çocuklar gibi
Bencillikten sallanıyorum.
Enine boyuna belki size haram, komple ziyan oldum.
Verdiğin bütün rolleri oynadım,
Kusursuz güldüm, kusursuz bağırdım, temme..
Öl dediniz öldüm, bin defa diriltmeyin.
Ah ölüm, sendeki bu cazibe caiz mi be?
Ah ölüm, hayatım boyunca senden kaçtım!
Bütün hatam!
Bütün hayatım!
Çölde saklambaç oynadım...
Temme...
Bazı garip hisler vardı.
'Nasılsın, iyiyim'den öteye geçmek isteyen anormal insanlar.
Üzerini örttüğümüz binlerce kelime vardı
Görüşürüz'ün altına gizlediğimiz.
Elbette bunları konuşmak istemiyorduk.
Konuştuklarımız başka, istemlerimiz başkaydı,
Konuşmadık, dillenmedi,
Dillenemezdi...
Sana âşık olmayacağım diyerek kendimi kandırdığım saatler,
Başka kimse olmayacak dediğin saatler ile örtüşüyordu.
Dedim,
Ört!
Üşüyordum...
Dedin,
Temme....

Hastayım dediğinde bir erkek,
Kıyamam, kendine dikkat olur mu'dan öteye geçemeyen
Kısa mesaj budalaları...
Artık havalar soğudu, sıkı giyin bak, diyen yapmacık ağızları
Dişleriyle birlikte asıyorum
Tutumsuz davranışlar vestiyerine...
Gelemeyecek kadar meşgul olan sevgililerin,
Rol icabı kısa mesajla verdikleri o unutulmaz sadakat sözleri,
Siktirin gidin...
Sonra hastayım, dediğinde bir kadın,
Aklına neyin var demekten önce
Regl olma ihtimalini birinci plana koyup
İşimiz haftaya kaldı planlarını yapan bacak arası kuklaları...
Demişler ki dünya kadar malınız olacağına fındık kadar,
Yok, küfür yok!
Yüreğiniz olsun diyecektim...
Köpeğinizi gezdirir gibi elini tutup gezdirdiğiniz
Ve beni seviyor, ne dersem yapar düşüncesinde
Seviyorum dediğiniz adamlar,
Bir haftada kıvama gelir ya da iki birayla dediğiniz kadınlar,
İlk günden oldukça yol kat edip samimiyetin amına koyanlar
Ve siz, hepiniz...
Aynı telefondan aynı mesajları
Kaç farklı numaraya gönderdiniz kim bilir?
Kaç kılığa girdiniz, kaç kez şekil değiştirdiniz?
Siktir edin,
Nasıl olsa kimse bilmiyor...

Kime el uzatsam,
Omzumdan tınaklarıma kadar kirleniyorum...
Ah,
Bağımlıyız zannettiler,
Bu kadar çok sigara içiyorsak, öpmesinler diyeydi bizi...
Gözlerimizi kapatarak sürpriz yaptılar.
Madem ki sürpriz denilerek gözlerim örtülüyor,
Nereye yatırıldığımı bilmiyorum,
Madem ki dünya beni yalnızlığına kurban ediyor,
Gırtlığımdan akan kan göğsünde açılan bir çukura,
Derdim rakı masasında dostlarıma,
İçim secde de Allah'a dökülsün.
Yakışan neyse o olsun, diyerek ölüyorum.
**“Ve elbette bize en çok yakışan kalbi bulmak için,
Hepsi denenmeyecekti... “**
Vahşetin attığı bir çılgılığı
Ve emperyalizmin yaptığı bir çağırışı duymamak için,
Yine onun piyasaya sürdüğü
“Geçıştirmek” adında bir pamukla tıkamayın kulaklarımı.
Ses geçiyor!
Kulaklarım kanıyor...

Tekbir getirircesine ellerinle kulaklarımı örtmelisin,
İşte o zaman,
Hiçbir kalbin kırılmasını, yağmuru, insanları,
Ve uzaktan gelen bir aşkın bağışmalarını duymam,
Tanrı çığlık atsa bile!
La ilahe desem de, seninle alakalı değıl...
Kimseyle
Kendimle
Geçerken
Dünyanın ortasından
Kendimizden
Ve başkalarının aklından
Onun bunun içinden...
Leda.
Moirra.
Lege
Ferenda.
Yanımıza aptal bir hayal alıp çıkamayız biz buradan.
Şehrin ölü koktuğı bu saatlerde bu sokaktan geçemeyiz.
Küçük çaplı suçlar, büyük organizasyon gerektiriyor.
Hayallerini kurmak için ve hatta gerçek kılmak için onları,
Benim gibi bir köleyi çalıştırmalısın kalbinde.
Bir savaşı içinde barındıran
Koordinatlar üzerine uzanıp ağlamalıyız...
Mocedades ağlamalı
Comandante Che Guevara...
Dünyayı kurta.
Hayatımı yenid.
Kimseyi sevm.

s

u

s

!

Tek tek bütün insanlarla bağlantılarını koparmalısın,
Tek tek kesmelisin görüşmeyi.

Parmaklarımı birden ona kadar tek tek kesmelisin.

Judia'nın hüznünde savaşın bir ferdi olup kaçmak için,

Bir denize dalmak ve orada boğulmak istiyorum...

Kırıklık abidem, kırmızı oynucağım,

Aptalca gülüşüm, kokain krizim...

Birçok harfinin eksikliğini hisseden buruk alfabe...

7.65'lik bacaklarla kaldırıma kurşun izi bırakan darbe.

Sokağa çıkmamı yasaklayan rejim.

Kalbimden çıkmanı yasaklayan bir rejimken aşk

Sevgili sevgilim.

Yalnızlık devrim,

Bizim umudumuz hep var.

Kanın üzerimizden akıp gittiği gibi geçtiğinde hayat,

Bir çocuğun yıkandığı döl küveti,

Orada boğduğunuz yaralarınız,

Algı eksikliği,

Konu bütünlüğü,

Uzak dur diyen polisler,

Yaklaş diyen şeytan,

Ölümün,

Hiç görmediğim annemle tanışacağım için

Bana al kullan diyerek verdiği muhteşem heyecan,

Teşekkür ederim.

Hatırladın mı?

Sana hep söylemek istediğim,

Fakat bir türlü söyleyemediğim şeyler vardı,

Hâlâ var!..

Aslı astarı olmayanlar çıkacaksa yine dudaklarından,

Dudaklarının faslı geçti hayatımdan.

Diyeceklerin kaldıysa biraz içinde,

Ölene dek tut, dile getirme, dişlerin kırılır ../..

Çiğnediğin bütün onurumun ardından,

Parçası kaldıysa o kelimelerin,

“Bir minareyi kürdan gibi ağzına veriyorum,

Bütün yalanlarını ezan gibi dinleyeceğim...”

Sen de dinle.

Auschwitz’de katledildim

Ruanda’da boynumu kırdılar

Uçurummuş gibi atladım hüznün

Barikatından ve ticaretine kâr marjı oldum aşkın...

Sırtımı alkışlayan kırbaçların içimde yankısı,

Ben gidiyorum.

Okyanusa damla olurum derken deniz oldum, asacaklar

Son dileğim, son değil!

Rengim mat,

Kapağı sıkışmış bir kap gibi içimde seni saklamaktan.

Ve kapakçıları sıkışmış kalplerden çıkaramamaktan seni,

Rengim, mat...

Dinle o zaman!

Duvarlara başını yaslayan bir matkabın çılgılığıdır bu

Ve şarkılar vidanjör sesi...

Sevdiğimiz enstrüman sesleri var aramızda ve sen,

İki gözle görülebilecek şeylerin arkasında,

Kapalı gözlerle görülen şeylerin tam içinde,

Sana el sallıyorum yine, Merhaba luna...

Gölgene tutundum,

Sabah olup usulca çıkıp giderken gece.

Gözlerine tutundum, çıkıp giderken içimden bir hece.

Suya tutundum.

Tutunduğum suyun içinde eritilmiş bir kâğıt üstünde yazılı,

Rabbena...

Rabbena Allah'sa, onun gözünden,

Rabben aşk, sensin...

Dinle o zaman,

Tutamadıklarımın elime verdiği acının ilk harfidir bu...

Su bile, usulca acıtıyor bu sabah yüzümü...

Yüzümde nefesini hissetmediğim saatler bunlar, kısaltırsak,
Vakitsiz geçirdiğim günlerim...

Bu günlerde geçecek, ölürsük!

Dinle o zaman,

Ölmediğimiz her günün bizde bıraktığı anlam

Ve önemidir bu...

Bütün anlamların önemi kalmıyor ölünce, ve sen ölünce,

Saygıyla anıyorum seni, ayağa kalkarak,

Ayakta kalarak ve kıpırdamadan,

Salak ve mutlu çocuklar gibi,

İstiklal Marşı okur gibi ellerim cebimde.

Ve ben ölünce, saygı duruşu bağlanıyor topluluğun ağzına,

Yasin...

Allah,

Yaşamak için diyorum, nefes verdi ve seni ardından,

Ve sensizliği,

Sonrası zaten ne nefesim kesildi ne sen kayboldun.

Geri kalan bütün günlerin hepsi,

Nefes darlığıydı benim için...

Dinlediysen bu söylediklerimi, sonraki günler,

Dinleme o zaman, kimseyi!

Kısa süren hayatları ve aşkları dinleyerek

Ve kısacık anıların izin verdiği kadar,

Sev beni...

Sesini özlüyorum, sonra sesini duymayı.

Sonra kesilmesini...

Sesinin yağmura dokunmasını sonra,

Sonra toprak kokusunu...

İnatla Ağıt

Kar,

Çiy,

Sis,

Aşk,

Gel...

Diyebilsek keşke, gel...

Elimi bırakıp gittiysen eğer,

O belki ben,

Belki su,

Yara,

Kan,

Aşk,

Gel...

Diyebilsek keşke, buna rağmen...

Gel,

Öyle bir kelime ki bu, keskin...

Ve gel dedikçe, dilim kanıyor bu yüzden.

Gel,

Gel,

Kan tükürüyorum, kan kusuyorum, kan ağlıyorum ama gel...

Diyebilsek keşke...

Beklerken böyle, tabiriyle zaman akıp giderken kan gibi,

Kan gibi çünkü, yelkovan masum.

Ve zamanın içindeki akrep,

Her saat başı kuyruğunu kalbime batırıyor,

Gelmeyecek diyerek...

Sesler bu yüzden, kan tükürmem belki bu yüzden...

Tik tak sesleri bu yüzden,

Tenimde matkap sesleri bu yüzden...

Diyebilsek keşke...
Ve senin yüzünden oldu, diyemesek...
Okursan sana bu yazdıklarımı
Ve dinlersen dinle dediklerimi,
Aklına gelsin...
Dinle o zaman,
Şarkımızı.
Sesinle birlikte,
Seninle birlikte...
“Noktalarını kaybettim ben,
Bütün ünlem ve soru işaretlerinin...
Râbbenâşk adın,
Adım leyl-i lâl...
Ki ben,
Nazarım...
Sana,
Değmem artık...

Elbette gülüp geçtiğin oldu birçok şeyde,
Ve ağlamak için çekildiğin oldu bir çok köşeye.
Ama bana güldüğün o an hiç geçmedi.
Hiç geçmedin buralardan,
Erkek adam ağlamaz avuntusu arasında,
Ağlatma diye bağırmak duruyordu,
İşaret etsem gelirdi ağzıma,
Etmedim...
Ağlamak mı, adam olmak mı düşüncesi içinde,
Serde ve sende orospuluk vardı.
Ağlamam için,
Çekildiğinden beri içimden,
Çektikten sonra elini,
Çektiğimden beri bir ölü resmini,
Ve her gece çektiğimden beri nikotini senin yerine de içime,
Ağzından sonra,
Almışsındır umarım benim yerime de içine...
Gerçek hiç aldırmadı bize,
Bu yüzden yalana meyillendik biz...

Neyse bugün;
Canım çok sıkılmış bedenimde durmaktan,
Ve dolaşmaya çıkmış, uyuşturucu gibi şehrin damarlarında...
Öldüm mü tepkisiz mi kaldım,
Bilemiyorum bu yaşananlara...
İnandım mı yoksa inandırdım mı bu yalana,
Kendimi, kendimi ve kendimi,
İnanabildim mi başkasının bana mutluluk vereceğine,
Aldandım mı onlara,
Birini gerçekten sevdim mi,
Sevmeyi bile denedim mi,
Onu bile bilmiyorum...
Mağduru oynamıyorsun yine de, aferin!
Bütün zorluklara rağmen
Ayakta kaldım diyerek övüyorsun ya kendini,
Bütün zorluklara rağmen
Yürekte kalmalıydın, diyerek sövüyorum sana!

**Artık susmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey kalmadı!
Denizin ortasında'yım ama çok susadım...**

A h mutsuzluğum,
Nüksetti yine...
Günden güne büyüyen bir şey,
Günden güne yerine sığmayan...
Mutluluk verici, muhteşem!
Aşk diyoruz ama...
Senin karnında bir çocuk belki bu,
Benim beynimde bir tümör...
Tümör, sürekli seni düşünmemi sağlıyor,
Büyüyor, büyüyor...
**Hadi üzerini ört annelik duygusuyla orospuluğunun,
Bensiz üşümesin.**
Diyorum ki,
Kadehimi ve kaderimi de alıp bu akşam aksam
Koyu kan gibi alnımızın ortasından...
Sonra sen bir elinde sigara, bir elinde tabanca,
Her şeyi aklımdan çıkarmak için bir boşluk açsan.

Ve elinden sigarayı atmadan sonra
Boşluktan ellerini soksan diyorum.
Ve dudaklarını dayayıp biraz da bir iki nefes duman yapsan,
Muhteşem bir zevk alırım...
Ne diyorsun hatta çıldırırım!
Sonra haksızlığa uğramışlar gibi ağlarım diyemem,
Göze aldığım her şeyi gözden çıkarmak olur bu...
Ve bu
Günden güne büyüyen şeyleri,
Aşk,
Beynimde tümör
Ya da karnında bir çocuk...
Sen aldırırsan ölecek,
Ben aldırırsam yaşayacağım belki,
Ama sen aldırma, siktir et...
Ben de aldırmiyorum,
Bu akşam yine biraz alkol alıp,
Beynimdeki bir tümörü kusmaya çalışacağım...

**Anadan değil,
Acıdan doğmayım
Anılıyor musun?**

Her seferinde aynı şey, hep başa dönüyoruz, en başına.
Sonda intihar filmleri, ayrılık senaryoları,
Başka insanlar, yeni arayışlar,
Allah bozmasın dilekleri, mutluluk temennileri,
Geçmiş olsun, tebrikler,
Başınız sağ olsun, dostlar kahrolsun...
Başa dönüyorum, evet, her şeyin başına.
Silah dayayıp, yaklaşırsanız
Belki bir delilik yapacağım, diye bağıracağım.
Ne yapıyorsun, saçmalama, diye yankı yapmadan yaklaşın.
Lütfen, korkmayın.
Saçmalamıyorum, asıl siz saçmalamayın!
**Her şeyin düzeleceğine ve geri döneceğine inanmak yerine,
Tetiği çektikten sonra ölmeyeceğime
Ve iyileşeceğime inanıyorum...**

Artık

Her şey biterken, aşk veda rütbesini takıyor yüreğime.

Gözlerim doluyor, herhangi bir sokakta,

Beni yağmurdan bir kalabalık alkışlıyor

Ve konuşmaya başlıyorum.

Sonra konuşmamaya...

Tedavi seanslarımı,

Sinema seansları gibi hissettiren

Bütün uyuşturucu maddelere teşekkür ediyorum...

Muhteşem bir sahnedeyim, fonda dalida - el cordobes,

Ölüyorum,

Sevgililer, sevişenler meşgul, beni umursamıyor...

Bu yara,

Senin emanet bıraktığın bu yara,

Belki şimdi bir Süreyya sineması,

İleride bir gün,

Kapandığı için hepimiz üzüleceğiz...

Severim zannediyorsun sonra,
Aynı şeyleri başkasına hissedebilirim,
Yine çok sevebilirim,
Aynı heyecan olur diyerek
Saçma sapan kandırıyorsun kendini...
Kalbine öyle bir iz bırakıyorlar ki sonra,
Sanki kıyamet günü,
Yerle bir edilecek ilk yer orası gibi,
Bir ses beklemeye başlıyorsun sevgili ağzından.
Seversin değil mi, saçmalama...
Annemi sevdiğin gibi üvey annemi sevemezsin,
Üvey annelerin gösterebildiği şefkat ne kadarsa
Yeni sevgililere duyduğun hisler o kadar olur.
Siktirin gidin,
Şefkate de ihtiyacım yok,
Sevgiye de! diye bağırımdan
Ve niye diyerek yutkunmaktan kaçamazsın.

Geçen bütün zamanlarda, bütün saatlerin içinde hatta
Akrepler kendini sokmaya başlar hüznünden.
Sabaha kadar üşüyen kuşlar ölür,
Arabalar kedileri ezmeye devam eder.
Bir kadın doğar, şeytan mesleği bırakır.
Gün gelir, sessizliğe âşık oluruz hepimiz.
Sessizlik için bütün enstrümanlar kınılır...
Gün gelir yalnızlığa âşık oluruz.
Ve bütün sevgililer öldürülür...
Gün gelir, gelirsin kim bilir, şimdi dur.
Duyuyor musun?
**“Hüznün orgasm cıglığı;
İçine boşalıyorum... “**

Peygamber sabrını geçtim seni beklerken,
Bende İsrail sabrı var.
O nefesi yıllardır,
Belki asırlardır içinde tutuyor bizim yüzümüzden.
Bilsen içinde ne kıyametler kopuyor İsrail'in.
...Gel ne olur,
Sen geldiğin zaman,
Seni o nefesle öpeceğim...

Sen mi anlamıyorsun yoksa ben mi anlatamıyorum,
Bence her ikisi de.

**Geçmişimi aydınlatan mumdan kadınlar
Benim avuçlarımda eridi,**

Hiç açmadım bu yüzden avuçlarımı Rabbime.

Hiç haykırmadım, hiç bağırmadım hatta hiç kızmadım.

Geçmişimi ilgilendiren kadınlar aklıma doluştu geceleri,
Mağaraya kendini asan yarasalardan farksız.

Birlikte ne yaptık onlarla diye aklımı yorduğum sıra
Bir yarasa gibi düştü biri.

Birlikte sayılır mı bu eylem bilmem, aynı anda ayrılmıştık...

Denizi arayan akıntı gibi kaldırım kenarlarında yürüyor,

Dalgın oluyordum ama bir salgın gibi ilerliyordum.

Geleceğimi karartan kadınlar için ben erimiştim,

Suçu başkasına yıkmıştım.

Gözümü de karartmıştım üstelik!

O hâlde rastladığım ve yönümü değiştirdiğim

Bar önünde gözümü alan orospuların ışıltılı elbiseleri,

Aklıma topuklarıyla çaktıkları zavallı şehvet,

Çürümüş bacak aralarını

Pazarlamaya kalkan ucuz pezevenkler,

Gülüp geçtiğim amaçsız topluluk,

Bir çocuk büyötmeye yetersiz kalınmış devasa sorumsuzluk
Buna rağmen en pahalısından gösterilen nezaket,
İğrenç gülüşmeler ve zihnimi tırmayalan ucuz kahkahaları
Gözümde hepsi şerefsizlikten ithal et yığını,
Marlboro, iyi şarap, geceyi kurtaran bir sevişmek,
Geceyi yırtan bir tırnak kadar uzun...

Belki bir İsrafil onlar,

Dudağından öpsem kıyameti koparacak kadar agresif,

Ya da üzerine sur sürmeyecek kadar sadık ve duygusal.

Dar bir sokak ve doluşmuş orospular arasında,

Sizin o başınızı döndüren vanilya kokusu,

Ama vanilya derken ne dediğimi anlamasınlar,

Sizin o başınızı döndüren vanilya kokusu,

Bizim midemizi dansa kaldırıyor,

Birlikte lütfediyoruz,

Salsa mı yoksa bebeğim yoksa tango, caz, rock'n roll?

Bilmiyorum bence ilk ikisi.

Hangisi gidiyor, her iki kişiden bence biri,

Hangisi yalnız, her üç kişiden bence dördü,

Aldattık mı yoksa aldatıldık mı, bence her ikisi.

Listeyi dolduran ve hatta aşan bir sürü sevgili,

Başa gelen binlerce olay,

Aynı yerlere gidilen farklı kişiler, değişen sürekli sevgililer,

O kadar çok var ki hangisiyle yattın diye soramıyor insan,

Ben hariç bence hepsi.

Seni Özlemek Üzerine

Elimde değildi, yanımda değildi, kalbime hiç girmedi.

Aklımda değil, dilimde değil, hoş sikimde de değil.

Ben böyle iyiyim...

Hayat devam ediyor bak, nefes alıyorum, kalbim atıyor.

Hayat devam ediyor bak, hepimizi sikmeye,

Hayat devam ediyor bak, sırayla acıtmaya,

Biz duruyoruz sonra, hayat devam ediyor bak...

Ben böyle iyiyim, sen nasılsın?

Gözlerini boş ver.

Seninle yüz yüze gelsem, koşulsuz içimden öpüşmek geçer.

Kar suyundan çayla ısıttık içimizi,

Çürük dişlerimizle sırtttık, eh utandık,

Adın dedik,

Titreyen sesin toprak olduğu gırtlığa adın yağmur suyu,

Adın devrim denilen çınar ağacının kökü,

Adın kutsal ilan edilen peygamberlerin ayak izi,

Adın avuçlarımızda sıkıtiğimiz ölüler, inanmadığımız dinler,

İnanmadığımız insanlar.

Adının yanına adını atan budala sevgilileri özlüyormuş,
Yalancıyı siksinler.

Her şeyi ertelemek için eroin kullanmıyoruz biz,
Gülüşümüz kenz-i mahfı, unutmmuşuz,
Ya hu bu skandal, sansasyon!

Ah, eften püften.

Marilyn Monroe da bizi görecek mi?

Bilmem. Pardon, marley kör,
No woman, no cry, hah hah hah.

Neyse, bu kadar ukalalık yeter akşam akşam, neyse canım.
Umurunda değil dersem efendi kibar mı olurum, kalsın.
Sikinde değil, diyerek edepsizleşmek istiyorum...

Evvela,

Bel altı şiirlerinden yer altı yazılarından başlamışken dedim,
Edepsizliği bir kenara bıraktım da,

Şiirler edipsizleşti Cansever öldüğünden beri...

Belki adı funda oteli, sırtımızı yasladığımız yer,
“Kuş sürülerinden bir duvar”

Ah geçelim bunu...

Ağızına almadığın her şey, belki bir kelime belki de neyse,
İnan,

Her “şey” senin elindeydi...

Hayat devam ediyor bak,

Balbim atıyor, nefes alıyorum, garip...

Sen.

Kalbim...

Atıyor musun hâlâ bacaklarını omuzdan omuza?

Nefes alıyor musun ah Edip!

Geçemedim, yine Cansever geldi aklıma.

İnatla Ağıt

Ah Edip inleme, bulamadık hâlâ bir mendil niye kanar,
İnsanlar neye kanar...

Bacak arasında tutulan kan mı ar,
Öksürdüğünde avuçlarında biriken mi,
Hı...

Neyse...

Hayatına çıkarları için dâhil olduğunu anladığın insanlara
Sırtını dönersen aptallık edersin.

Bir bıçak saplarlar, çıkaramazsın.

Öyle dâhil olanlara cahil olduklarını hatırlatmak için

Onlara öyle güzel gülümse ki, bildiğini anlasınlar,

Bildiğini anarlarsa onlar sırtını döner sana.

Eğer anladıklarında onlar da gülümsüyorsa,

Gülümsemeye devam et.

Çünkü gülümsemek,

Bir çıkmazın içinde çıkarları ortaya çıkarmamaktır.

Seninle karşılaştım yapamam biliyorum.

Bu yüzden sen aklıma geldikçe, ben aklıma tükürüyorum.

Ne garip

Saçlarını okşayıp uyutmak varken,

Fotoğrafını okşayıp unutmak.

Hep bir şeylere benzetmek sonra, olanı biteni.

Ve gitmek,

Gitmek yetmeyecek uzaklaşmaya.

Ama yetinmek, fotoğrafta kalmış bir gülüşle.

Sonra bir hayal kırıklığı.

Sonra düşünmek.

Allah taş etsin hepinizi, diyerek

Bir cama dönüşmeyi dilemek.

Anlıyor musun çekilmez oluyor bazen acı,

Sarıp çekmezsek içimize...

Biz aşklar, biz diyorum yanlış anlama,

En çok kelebeklere benziyoruz, hep bahar, hep rengârenk,

Yalnızlıklarımızda tırtılmışız gibi sürünüyor,

Ve içine girdiğimiz kalplerden,

Kozasından kelebek gibi yırtıp çıktığımız da,

Ölüyoruz çok geçmeden...

Doğanın kanunu böyle madem,

Çiğnemeyeni si... sloganlarıyla protestodur yaşamak.

Sonra işte, hayatın kaygısı...

Bira kaldı mı, sigara sabaha kadar yeter mi falan..

İşte bugün bütün sevgileri,
Bütün sevgilileri siktir edip senden bahsetmek istiyorum.
Birlikte çekildiğimiz albüm dolusu fotoğraflara bakıp,
Onları ıslatmak,
İçme dediğin sigarayı dumanında boğulana kadar
İçime çekmek,
İçme dediğin içkiyi kusana kadar içmek,
Her bir anıyı en ince ayrıntısına kadar irdelemek,
Birlikte gittiğimiz her yere bir daha gitmek
Ama
İkinci defa gitmenin fena koyacağını bilerek
Her gün oralardan geçmenin tarifsiz tecavüzüne
Ses etmeden...
Mağduru oynamadan,
Özleyerek geçip gitmek...
Nasıl olsa böyle bir şey olacaktı,
Küçüktük, çocuktuk hazır değildik.
Büyürüz, olgun karşılamayı öğreniriz,
Belki o zaman daha kolay olur kabullenmek derken,
Sustum...

Gırtlığıma attığın düğümleri çözebilirsem,
Ben de konuşurum bir gün konu hakkında.

Ama şu an

Yapma dediğin ne varsa

İnadına yaparak senden bir tepki bekliyorum.

Ne iş yapıyor dediklerinde beni izliyordur diyorum,
Anlamıyorlar.

Zaten ben de anlatamıyorum...

Bazen aklıma geliyorsun, bir anda karanlık oluyor.

Gündüzleri yutkunuyor, geceleri ağlıyorum.

Hani o ellerimizi uzatıp ısındığımız devrim ateşi,

Sevdirdiğin Atatürk,

Sol senin sağ olduğun zaman sol

Yani

“Bir adamı nasıl seviyordum, o adam için ölebilirdim,
Dedim; babamı özledim...”

**“Bir daha buluşmamız gerekirse haberin olsun,
Çay içecek vaktim yok benim, rakı içmek istiyorum.. “**
Kadın adama,
“Biraz ara verelim”
Yani sen beni bekle enayi gibi,
Ben gidip başkasına vereyim...
Dedikten sonra...
Benimle alakalı değil bu, neyse.
Çok sarhoşum, komada gibiyim adeta.
Belki de alkol komasına girdim
Ve götürdünüz beni, bilmiyorum.
Dağıtma bu kadar kendine gel, düzelir diyenler,
Cihaza bağlanmış hâlimi
Pencereden izleyen yakınlarım gibiler.
Annem tırnaklarını yiyor ama haber vermemişler ona,
Evde, sıkıntıdan öyle.
Söyledikleri, siktir et, yapma oğlum boş ver demeleri,
Kalp atışımı gösteren dalgalar ve çıkan ses gibi,
Bip.
Bip.
Bip.

Sansürlenmiş küfürler gibi hissediyorum, susun.

Ben ölüyorum.

Kulaklarım, kalbim durmuş gibi çınlıyor,

O aşağı yukarı kalp atışımı belirten dalgalar düzleşiyor,

Kalbime durmadan

Voltajını yükseltip yükseltip bastırdığınız,

O ütüye benzeyen şok aleti, yazık,

Şok ettiniz ulan beni, hiç anlatamamışım size.

Gelip ellerini koysa yetecekti...

Şimdi size bir şeyleri ispatlamak istiyorum,

İzin verirsiniz,

Sarhoş değilim ki diyerek o çizgide yürümek istiyorum...

Hepiniz dağılabilirsiniz, öldüm,

Dağılabilirsin anne.

Kaybettiğim her insan, bir kadeh rakı ediyordu.
Biri eksiliyor, bir kadeh artırıyordu çilingir acımızı.
Sıra sana geliyor, kaldıramıyorduk.
Juliettegréco bize eşlik ediyordu,
Davayı kaybediyor, devayı kazanıyorduk.
Ulan dünya ağıtları içinde,
Birinin kaybetmesi başkasının kazanması demekse
Ve birinin ezilmesi başkasına güçlendiriyorsa,
Gözlerin bu kırmızılığın arasına izinsiz karışan kahverengi...
Seninle iki yol:
Biri uçurum aşağısı, diğeri dağ gibi yukarı,
Aşağı sürüklenmek ile zirveye tırmanmak gibi,
Düzlük ve yürümek mi?
Yok...
Başıma gelenlere şaşırmış gibi yaparak sıkılıyordum,
Aman ya Rabbim, aman ya..
Şimdi sana içimi dökmek isterdim fakat
Otopsi yapma siktir et, ne var ne yok ot hepsi...
Yıllardır tanıdığın birini sevmeyip,
Hiç tanımadığın biriyle sevişmek,
Arabesk dinleyip, ara be, ara be demek gibi.
İki yol dedim dikkat edersen,
Seninle yollara düşeceğiz, düşüp kalkacağız her gece,
Ama işte rahmine biri daha düşecek...
Ve güzel olduğumuz kadar acı çekeceğiz,
Niye acı çekiyoruz mutlu olmak dururken diyorsun da,
Bebeğim, acı, hayatın sosudur...

Hepimiz çocukken
Bir kibriti ağzımıza sokup söndürdük sandık,
Oysa içimize düşürmüştük ateşi, haberimiz yok...

Ben mesela az önce elimde bardakla çay koymaya gittim
Ve bardağı unutup geri geldim.
Seninki de böyle bir şey,
Gitmedin...
Beni bir yere bırakıp geri geldin.
İçim boşken doldurdun.
Anlıyor musun?
Geri almaya geldiğinde soğumuş olacağım.
Oysa
Demli koymuştun!
Dibe çökmüştüm!
Düşüp kırılmadım ama.
Ben kimseye kırılmadım...
Alacağınız olsun dedim, alacağınız olsun, boş verin!
Sizin de eğildiğinizi görürsem bir gün,
Sike sike öderim...

Bazen işte

Muhtaç gibi hayatımdan çıkaramam seni diye düşünüyör,

Bazen de hayatımdan çık, aramam seni diye

İhtiyacım yok havasındayım.

Bakma sen bana...

Tam o sırada işte, böyle gitmeyecek diyorum,

Böyle gitmez ki...

Yaşama telaşı gibi merak ederim,

Allah'ım böyle nereye kadar gidecek.

Ondan öncesi ve ondan sonrası diye ayırıyorum hayatı,

Sanki otopsi yapan kör bir cerrah oluyorum, üstelik sarhoş!

Elini tutarken elin birden neşter oluyor,

Hayatımı masaya yatırıyorum.

Sonra sen birden beynime saplanan bir mermi oluyorsun,

Çıkaramam diyorum,

Çıkaramazsam öleceğim ama, biliyorum.

Sonra çık, aramam diyorum o an.

Ağzımdan dökülen kan oluyorsun sen,

Dişlerimin arasından çık diyorum.

Acil olsan da, ihtiyacım olsan da, ölsem de aramam...

Sonra sen birden masa oluyorsun,

Yokluğun elimde neşterleşiyor,

Senden sonra sevgili diye gelen kim varsa,

Seninle tanıştıyorum,

Oturup seninle ayrıştırıyorum,

Yokluğun herkesi benden ayırıyor.

Böyle nereye kadar devam edecek izini sürdüğüm kan,
Bilmiyorum, bundan sonrası ne olur, ne biter,
Allah'ın dediği olur.

Ama anladığım kadarıyla da, Allah'ın dediği odur.
İşte böyle,

Girip çıkan insanlar var hayatımıza ve hayatımızdan.
Kendimizden bir parça saymışken,
Girip çıkanlar böyle, kol gibi...

**Yani, bir acı veriyorlar ki kolu çıkmış gibi bir insanın,
Kol gibi girdiğini, kol gibi çıktığında anlıyoruz.**

Kol adı aşk, kod adı yok.

Sonra hayatımıza tekrar girmelerini bekliyoruz,
Acımız geçecek zannederek.

Yani çıkan kol yerine geri girdiği zaman geçiyor diye acı,
Bekliyoruz,

Kol gibi girsin yine..

Buna göre,

Hayatıma belki tekrar değil ama,

İlk çıktığın yere,

Geri girmen dileklerimle...

Hani bazen diyorum,

Tekrar açar mı kalbini, girer miyim falan ama

Sonra siktir et, zaten şu an muhtemelen açmış bekliyordur.

Giren girmiştir, kalan kalmıştır işte diyorum.

Alkol saçmalatıyor.

Demem o ki

Başkasını mı alacaksın koynuna, al!

Canımı mı alacaksın al, al kol gibi...

Neyse işte alkol iyidir...

Gerek siz, gerek sizin gibiler, gereği olmayan şeyler hakkında gerici tavırlar sergileyerek, başta aşk olmak üzere, meseleyi en geriye getirmek için gerginlik yaratıyorsunuz; ilkler unutulmaz gibi saçma sapan bir şeyle hem.

Bu meseleyle uzaktan yakından alakası olmayan hatta o aptal fikirlerin bir harfine bile ihtiyacı olmayan; gerek ben, gerek benim gibiler geriliyoruz. İnanın buna gerek yok, gerçekten.

Giden birini günlerce, aylarca beklemek onu beklemek değil. Başka biriyle şimdi aynı şeylere yeniden başlayacak olmanın getirdiği yorgunluk ve cevapsız bırakmaktır bir soruyu.

**Bir daha inanmak mı?
Sanmıyorum.**

Ki bir değil, birden fazla kadınla sevgili mertebesinde yaşayan gerek ben, gerek benim gibiler daha fazlasıyla bir adı, amacı yahut beklentisi olursa geriliriz diyerek defalarca öpüştük ama sevgili, arkadaş veya hiç tanımadığımı biri olduğu için mi? Tam tersine olmadığı için mi?

Bütün sevgililerde yanıldık. Bir masada şimdi, bir ipin ucunda, bir heyecan ortasında yakılmak istiyoruz diyebilmek...

Hangi çemberden atlayalım şimdi? Feleğin çemberini belimizde çevirdik bitti... Bilincim nerededir? Kırmızıya karışan alkol hakikat midir? Hakikat gerçekten korkunç mudur?

**İn vinoveritas,
İn vinoveritas.
Bir kural var, bu böyle.**

Nerede olduğunu bildiğim şeyleri ne kadar çok özleşem desenî görsem hatta bulsam sana sarılamam, seni öpemem. Bu, çok özlediğim için annemi mezarından çıkarmak gibi bir şey. Ona sarılmak, onu öpmekle birebir... Şimdi ona sarılmakla sana sarılmak arasındaki fark; ikiniz de hiçbir şey hissetmeyeceksiniz.

**O öldüğü için,
Sen yaşadığın hâlde...**

Senin ellerin hep kanlı, birini öldürdüğünden mi bilmiyorum. Kaç kişiyle birlikte oldun ya da kaç kişiyi öldürdün, nereye gömdün? Camdan bir kalbi kırıp içinden çıkarken mi kanadı ellerin, bilmiyorum.

Tartsak gram gelmeyecek bir saç teline sesleniyorum, o ki bazen en ağır yük, en uzun ip, en keskin bıçak... Günahların beni ilgilendirmiyor ve inan hiç alakam yok bu elimdeki gam tespitiyle. Çekiyorsam dertten, çekiyorsam mecburiyetten,

**Ben cehennemi kaybettim
Bundan sonrasını düşünerek...**

İnatla Ağıt

Yani birinin bana dokunmasını beklemiyordum. İlk başlarda dokundukça canım yanıyordu.

Bana yokluğunu bir gün göstermeyen uyuşturuculara teşekkür ederim, onlar sayesinde artık hissetmiyorum. Aynı şeyleri yeniden yaşamaktan bıkmıştım; aklımın içinde, gözlerimi kapadığımda rüyada, hayalde, envai triplerde...

Senin gibi ya da senden farklı. Sorular sorular...

Seninleyken hissettiğim aynı şeyi başkalarında hissetmek mi istiyordum, yoksa artık farklı bir şey mi hissetmek istiyordum seninle, bilmiyordum. Dokunuyorlardı.

Birçok insan dokundu senden sonra.

Ölmüş mü diye kontrol ediyor gibi dokundular ama bana.

Korkarak, telaşlı...

Dokunmanın ilerisine kaçıyor, öpüşüyordum hatta. Çünkü sonra kimseyle beraber olamamak, bir aşka değil, bir ayrılığa sadık kalmaktı.

Aşk olsaydı kalırdım, aşk olsa kalırdın.

Dokunuyorlardı, öpüyordum. Sonraki kadınlar benim için minik bir çocuktan farksızdı, o sevgiyle, öyle şefkatle öptüm onları, başka türlü hiçbir şey hissetmiyordum. *Yani sevişmeyi meslek edinmiş orospu psikolojisi, sensizliğe alışmak, sanırım yokluğun değildi.*

Aklıma, kalbime, hayatıma girip çıkanların yanında, gel diye bacaklarını ayıranlar gibi, kalbim ortadan ikiye ayrılmış. Kıpırtısız yatıyordum belki de, hiçbir şey hissetmiyordum.

Alışmak böyle mi bir şeydi? Ansızın gelirsin derken, bir an sızın gitmiyordu. Bu muydu, yoksa bu kadar mı?

O kadar yalnızdım ki, gürültüden değil, sessizlikten rahatsız ediyordum komşuları.

Aşkında doğasında vardı elbette ayrılmak. Ayrılmıştık; ikimiz, ikiye...

**Senden bir şeyler, benden bir sürü.
Senden bir parça koptu, benden hepsi.**

Ayrılmış hâlde bekliyordum belki birini, sen de belki, ayrılmış hâlde bacakların, ama hep ayrı kalacaktın, hep ayrılmış duracak gelenlere benim kalbim, senin bacakların.

Derken...

Yani beklemek birini, sıyırmış gibi aklımı, sıyırmış gibi eteğini. Senin yerin hep ayrıydı ve hep aynı sonrası... Şehrin herhangi bir yerinde bir otel odası, olmadı ücra bir köşe İlla ki vardı...

Bulunacaktı...

Yatılacaktı...

Bir çiçekti belki,
“Biz diktik, çocuklar siz koklayın!” dediğimiz.
Bir çiçekti belki de onlar,
Pencere kenarlarında her sabah sulanan,
Bir çiçekti belki masamızda, belki bahçemizde,
Bir çiçekti saksısında suyunu taşıran,
Bir çiçekti belki toprağında,
Yağmuru özleyen...
Bekleyen...
Tam tersi bir kaldırımdı belki de,
Yağmurları, ayak seslerini kendine enstrüman edinmiş,
Yahut ayak seslerinin sahibi bir kadındı
Kaldırımında, elinde çiçekle...
Ah,
**“Onun ne olduğunu bilmeden herkes,
Seviyor bu günlerde... “**
../..
Ve
Neyse,
Sana gelirsek,
Kesinlikle bir orospuya benzemiyordun.
Daha çok, binlercesine...
Çiçeklerin,
Ve sonra orospuların...

Yine kayba uğramışız, kırık, yenik...
Bir savaştan sonra,
Barış anlaşmalarının altına atılan imzalar gibi,
Lafa gelince barış; sadece silahı bırakmak detayı,
“Her an gidebilir” herkesin alnından geçmiş bir mermi ismi,
“Her geri dönebilir” ise geri dönüp alını parçalayan bir olaya,
Kader böyleymiş, hastayı kaybettik gibi bir şey...
Kazanan kadın,
Kaybeden erkeği sömürebilir,
Maddesine evet demek
Belki de o hayali kurulan muhteşem evlilikler...
Buna rağmen yürü,
Gözlerimi gözlerine yol ediyorum,
Gözlerimi gözlerine yol ediyorum...
Buna rağmen
Ağzından çıkan her bir harfi emir saydım kendime,
Olmadık bir söz söyleyip açma yaralarımı.
Yaralarım açılırsa üşürsün...
Ben şimdi gidiyorum ayaklarıma dolanan yabancı bir dünya,
Pike çeker gibi çektiğim bir acı
Ve sineye çeker gibi çektiğim bir duman yığını,
Gökyüzü ayaklarımdan altında,
Uzaklaşıyorum sonra
Sırtımda yük oluyor senden utandığım şarkılar...

İnatla Ağıt

O kurulu hayaller işte,
Bir gece yarısı yanaklarından öperek uyuttuğun bir çocuk,
Ve dudaklarından öperek
Uyandırdığın bir adam olacağımın hayali,
Kırık dökük olmasa da artık,
Bir anne karnında sapasağlam gibi görünen
Ama ölü doğan çocuklar gibi şimdiden...
Ben gidiyorum...
Elini kalbime kadar sokan bir kıyamet,
Kınından çıkmayan gam,
Elini cebine atmış, yürüyen adamlardan bir ordu,
Kırık camlardan elimi kese kese ördüğüm bir duvar,
İşte onun arkasına saklandım!
Ah aşk,
Kırık kalplerden kendime ördüğüm bir atkı gibi şimdi,
Isıtsın diye boynuma doladım,
O beni boğmaya çalışıyor...
Başka bir şey demiyorum,
Gerçekleşmesi sana bağlı olan bu kadar hayali bok edip,
Başka bir hayal ve hayata dâhil olmaya gidip
Onu da bok ettikten sonra,
Yine de Allah bilir ama
Ölümün kahrından olsun...

**Sevmedik hiç kimseyi, sen de bunun farkındasın,
Sen benden önce ben senden sonra...**

Çok başkasın sen...

Aklımda benimle evli iki çocuk annesi,

Ellerimde büyük bir boşluk,

Gözlerimde biraz yaş,

Dudağımda iki çift söz...

Geçmişimde bırakabildiğim,

O geçmişte senin bırakabildiğin,

Gözümde hâlâ aynı ama özünde orospu.

Dönmez demiyorum

Ama dönüşünün bir dünya gibi olacağı,

Yani döndüğünü bilip hissedemediğim, ruhsuz, sevgisiz...

Yani, bilmeni isterim,

Allah başımızdan eksik etmesin der gibi birini,

Seni kalbimden hiç eksik etmedim...

Adım Mişa.
Sonsuzluğa açılan bir çiçek demekmiş.
Kendimden bahsetmekten hoşlanmıyorum.
Nasıl biriyim, bilmiyorum,
Mecazen anne karnında bıraktım iki gözümü.
Konuşamıyorum, dilim dönmedi hâlâ dilinden...
Herkes sevdiği kişileri bahsetmeye çalışırken zorlanır,
Kelime arar
Fakat ben kendimden bahsetmek istediğim zaman
Bir düğüm devleşiyor boğazımda.
Saçlarıma siyah diyorlar, göz rengim yok.
Gülüşüm nasıldır, yürüyüşüm nasıldır, bilmiyorum.
Yalnız yürüyemiyorum işte
Çoğu zaman yabancıların yardımıyla.
Sarhoş hâlde, yabancı uyruklu insanlar, rezillik gibi...
İki gözünü anne karnında bırakanlara,
Doğmak, dünyaya gözlerini açmak değildi
Çünkü onlar hiç açmadı...
Belki diğer, diğer ve diğer insanlarla ortak nokta,
Gözleri kapatınca aynı rengi görüyoruz.
Ne bileyim, başımdan geçen bilmediğim bir şey var sanki,
Hatırlarsam aklımı kaybedeceğim.

Söylüyorum bunları ara sıra, hepimiz adına,
Baban ne iş yapıyor dediklerinde
Öldü demeye alıştık nasıl olsa,
Pot kırdınız, biliyorum,
Put yaptınız kendi menfaatlerinizden, ona taptınız.
Pottan fazla kalp kırdınız,
Ara sıra söyleyemediklerim de oldu,
Ne yapsın zavallı dedim kendi kendime,
Kendimi uzaktan izliyor gibi...
Gözünüzden önce gönlümüz,
Kaleminizden önce ruhumuz görmediyse yazmadık.
Perdesini alkışlarınızın yırttığı bir sahnede,
Biz oynadık siz güldünüz,
Yine de eyvallah...
Elbette bize adil davranacağını beklemiyorduk hayatın,
Ama bu kadar da adi davranmamalıydı.
E yani ne beklenir bundan sonra, dibe kadar batmışız,
Sağımız solumuz kan, altı üstü can, her yerimizden darbe,
Her anımız bıçak izi, her günümüz devşirmeyle,
Eroin, kokain ne bulursak artık...
Beddua gibi bir şey bu, pişmanlık duy,
Olur ya,
Başın sıkışırsa biriyle bir yastığa, hep beni ara...
Ben her zaman senin anındayım...
Ve yine birini öldürecek kadar nefret ettiğinde,
Bu perişan hâliyle,
“Yüreğimi tavsiye ederim, cinayet için muhteşem bir yer..”
Sol yanım benim, sol, cinayet, cinayet süsü vermek istemek,
Derken,

İnatla Ağıt

Bağırdım yine,
Deniz'i darağacına, süs olsun diye asmadı bu devlet!
Siyaseti siktir et...
Sonra uçurumdan atlar gibi boşlukta kıvrılan biz,
Geceleri bir köşeye kıvrılan köpek,
Dudakla ıslatıldıktan sonra kıvrılan zarf,
Yani bunlardan herhangi biri gibi kıvrılıp yatmak yanına,
Saçlarını okşayıp masal anlatmak sonra eklemek;
Ve şu dipnotla,
Hiçbir erkek veya kadın sizi masal gibi hayat yaşatsa da,
Anne veya babanızın anlattığı masallardaki gibi
Prens ya da prenses hissettiremez.
Sonra kendimden bahsettim,
Gözlerimi araladım, kirpiklerim ayrıldı,
Baktım, baktım...
Bilmediğim şehirlere ilk defa gittiğimde
Hep kaybolmayı sevdim,
Beni orada karşılayan birileri olsun istemedim
Belki de korktuğumdan.
Böyle bilinmek, böyle anlaşılmak istedim,
Böyle davransınlar,
Daha önce hiç gelmediğim bir kalpte,
Karşılamasın diye birileri...

“Hadi gel.

Karıncalar yuvalarına taşımadan bu kenti... “

Üzgünüm ama yine gideceksin.
Zayıf noktalarından yakalayacaklar,
Üstelik hiç inkâr etmeyeceksin,
Ben bu yolun yolcusuyum gibi
Bir duman döndükçe beyin kıvrımlarında
Ve onun emirlerine göre davrandıkça sen,
Gel diyecekler çünkü sana...
Üzgünüm,
Hiç kimse senin gibi biriyle
Evlilik hayalleri kuracak kadar aptal olmayacak,
Tarihte tek aptal ben olacağım belki,
En içten seni seviyorum kelimesini duyacaksın
Ama bir geceliğine,
Sabah güvenebileceğin birinin yanında uyanmak,
Alacağın paradan daha cazip gelmeyecek sana...
Çünkü sen müsaitsen hep gideceksin!
Ve ancak bir başkasının altındayken müsait değilsin.
Sana ihtiyacım var dediklerinde,
Bunun cinsel olduğunu bile bile,
Kanındaki orospuluğu gizlemeden, iki biraya, üç kuruşa...
Ha eğer sen, buna rağmen hâlâ gitmem diyebiliyorsan,
Belki de almaya gelecekleri için, ne bileyim...

Başını bir sağa ve bir sola çevirdiğimde gördüğüm;
Sağ tarafta küllük, sol tarafta bira şişeleri filan
O loş karanlık, o it sürüsü yalnızlık...
Hayatını özetleyebilirdi bir çok kişinin, dili olsaydı
Olmasaydı da belki.

Her insanın ayıp kriterleri, belli prensipleri, klasik özellikleri
İnsanı insan yapan şeyler daha çok
İnsanı insanlıktan uzaklaştıran şeyler daha çok
Birini toplumdan uzak tutmak için gereken her şey
Ve kasıklarda aranan şey,
O da her zaman mutlu etmeyebilir insanı ve hatta
Hiç kimse anlayamaz
Attila İlhan ile Juliette Greco arasındaki bağı.
Neden gittiğini anlayamadın, demelerine rağmen,
Not bırakmayı severdi peçeteye istek bir şarkı yazar gibi...
Ayrılmalar, barışmalar ve sevişmeler dâhildir buna, dedi,
Kim daha çok severse değil,
Kim daha iyi sikerse baylar!

Dinlemek istersen eğer, bacaklarını ayırmadan dinle beni. Bir hayatı başından sonuna hayal ettiğin gibi anlatabilirim sana. Esrar içebiliriz, müzik dinleyebiliriz, dans edemem. Sesim güzel olsaydı sana şarkı söylerdim ama Bested Bones tavsiye edebilirim, bu da bir trip şeklidir.

Önemli değil, anlamayabilirsin ama beni kırmaman hoşuma gider. Direnmek istersen eğer, tarifsiz bir acı verebilirim göğsüne. Sevişmek istersen eğer, kendimi kaybedebilirim teninde. Koşmak istersen bizi geçmeden yorulabiliriz.

**Konuşmak yaramıyorsa,
Ağzımı ağzına dayayıp susturabilirim.**

İnsanların yüzleri gibi, değişik değişik duygular içindeyim. Ölmeye gel çünkü, lütfen, daima

Seni öperken organlarını içime çekmek istiyorum... Ama sorsarlarsa eğer göt edercesine beni, masayı dağıtır gibi siktir olup gidişini anlatamam. İçime litrelerce cıva dökülmüş gibi bir şey olur. Ayrılırsınız ama yani şöyle bir şey, sigarayı bırakırsın ama ciğerindeki leke geçmez... Dur dediğin yerde, bitti dediğin yerde bütün gerçekleri yaşanmamış sayabilirim yine, O bildiğimiz yeni baştan oyununu oynarsın karışmam. **Her şeyi unutup Yeni doğmuşçasına büyüyebilirsin anne karnında.** Ama bana kendinden bahsetme, yalan söylediğin anlaşılıyor. Rica ediyorum, acı bana!

Gömlek düğmelerini açarak

Bir adamın kalbini okşayan o masum kadınlar!

Ne değişti de pantolon fermu.. neyse...

İyi olan her şeyi incitebiliyorsunuz nasıl olsa.

Aynı kalan ne varsa değiştirmek iki dakika.

Bazı şeyleri önlemek,

Kondom kullanmak kadar basit, değil mi?

Bazı şeyleri ertelemek,

Geciktirici haplar kadar normal mi sizin için?

“İksir içip değişebiliyor musunuz?”

Hayatınızı bir çarşaf kadar kolay değiştirebiliyorsunuz,

Garip...

Sizin için her türlü sıkıntıya girenler,

İçinize girenler kadar sıradan.

İşin garip tarafı ne kadar çok rahatsızsınız,

İçinize değil, işinize gelmediği için olabilir mi?

Ya da şunu anlamak mümkün mü?

Zor durumunda bir kadın sadece gözyaşını silmeni istiyor

Ve daha önce de ıslanmış parmakların böyle.

Bir kadının gözlerinden değil ama olsun, kasıklarından

Ve utanmadan

Başka bir kadının yüzüne sürebiliyorsun ellerini!

Çok mu normal hayatım?

Çok normal hayatım!

Hayatım

Çok

Normal!

Yazık diyeceğim ama acıdığımın değil, acıdığından...

Şunu diyebilir misiniz?

Erkeklik bir cinsiyet

Ama adamlık tamamen şahsiyet meselesi diye.

Söylemeye çalıştın ama kusasın geldi değil mi?

Biliyorum.

Her sevgilisine ama hepsine de oğlumun babası,

Kızımın annesi diye

Kutsal kelimeleri yakıştırıp hayal kuruyorsunuz ama

Ananızı sikene de biraz saygınız olsun...

Bir hayali bir kişiyle kuruyorsunuz ve aynı hayali

Başkalarıyla da kurup

Gerçekleşmediğinin edebiyatını yapıyorsunuz ya

O iğrenç ağızlarınızla,

Yeter oğlum, yeter piç ettiniz.

Buna inanmalısın,
Kararlar etkileyebilir insanı.
Doğrular ve yanlışlar,
Gerçekler ve tamamen hayaller...
Alkışlanabilirsin,
Yuhalanabilirsiniz!
Alkışlandığında dik durmalısın çok germeden göğsünü.
Yuhalandığında çok eğilmeden düşmeyeceksin.
Hakaret etmekle iltifat almanın aynı hazzı verdiği zaman,
Çok sevmekle siktir olup giderken
Aynı vicdan azabını duyduğunda,
Görüşürüz ve hoş geldin aynı samimiyette söylenmiyorken,
Annenin ölüsü
Annenin gülüşünden daha güzel geldiği zaman sana,
Tam o noktada hareket etmek
Ve durmak senin kararına bağlıysa,
Çözülüyorsa,
En çok sevdiğin şarkı kulaklarını kanatıyorsa artık,
Gördüğünde sulanıyorsa gözlerin,
Düşündükçe kalbin acıyorsa,
Bitmedi daha,
Bitmeyecek!

Kötü giyimli bir orospu gibi dişlerine alıyorsa seni zaman,
Kendi ameliyatında bıçak olmuşsan,
Kendi hayatında çıplak bırakılmışsan,
Sıradaki geldikçe,
Onun arkasında başka biri
Olaylar zincirine bağlanmışsan,
Bırakmıyorsan,
Bırakamıyorsan,
Boğazını sıkıyorsa herkes,
Nefessiz kaldıysan,
Korkma, ölmeyeceksin daha!
Öldürmeyecekler!
Bir akşamüstü eve dönebilmek için can atacaksın.
Herkesin cinnet geçirdiği sırada kapıyı çalacaksın.
Kapı çalacak,
Kapıyı sen açacaksın.
Onlar hiç açmadı çünkü.
Açmayacaklar,
Bir bahar günü çiçek gibi açacağım dediğin anda.
Kapılar kapandıkça,
Sen içine kapanacaksın.
Korkma!
Her şey bir yara gibi,
Tam olarak kapanmayacak.
Kapı ya da bir yaranın içinden
Girdiğin zaman,
Aynı şehvetinle zamanın boynunda bulacaksın kendini.
Renkleri unutacaksın.
Bildiğin tek renk,

İnatla Ağıt

Sırtından boynuna geçirdiğin morluklar olacak birden.

Sonra aniden

Hiç bilmediğin bir Tanrı'nın yarattığı dünyada,

Seni de yarattığı gibi

Tuhaf bir bekleyişin içinde ne olacak dediğin sırada,

İçinden gelen anlamsız bir tavırla,

Psikopatça,

Ahmakça,

Aptalca,

Tınaklarını dökecek şekilde alkışlayabilirsin herkesi.

Karar vermenin çok zorlaştığı an,

Alkışın nereden geldiği bilinmediği zaman,

Herkes seni aradığında,

Durmak isteyebilir belki kalbin,

Korkma!

Seni gördüklerinde

Kalpleri duracak kadar heyecanlanmayacak hiç kimse.

Buna inanmalısın,

Kararlar öldürebilir insanı,

Bu kadar kader,

Büyük bir acıyla yazılmıştır çünkü.

Çünkü acılar farklıdır.

Düşünmekten beynin parçalandığında,

Gittiklerindeki gibi

Aynı acıyı duymak için kendini öldüreceksin.

Oraya gideceksin.

Var olduğunu bildiğin;

Ama gözleri, elleri, bir kalbi var mı bilmediğin;

Hayal kurar mı yoksa hayır yaratır mı,

Güler mi, susar mı, sesi var mıdır?
Tanrı karaktersizdir, evet.
Yaralar gibi,
Kapılar gibi,
Gözlerin kapanacak.
Hareket etmesine karar versen de duracak kalbin.
Evet, bazı kararları başkaları verir
Ama korkma!
Korkma,
Birazdan Tanrı'yı göreceksin.
Onu çok seveceksin
Ama bunu hiç kimseye anlatamayacaksın.
Çok sevsen de
Evet,
Evet, bazen bir şeyi hiç kimseye anlatamazsın...

Bir hayali bir kişiyle kuruyorsunuz ve aynı hayali
Başkalarıyla da kurup
Gerçekleşmediğinin edebiyatını yapıyorsunuz ya
O iğrenç Ağızlarınızla.
Yeter oğlum, yeter piç ettiniz.

Evet, bazen her şey ters gider.
Annen ölür,
Baban ölür,
Kızın olur,
Derin bir nefes alırsın,
Her şey geçti gibi gelir.
Bir keyif sigarası yakarsın, dert gelir.
Bir nefes daha alırsın,
İçinden “her şey çok geç”ler geçer.
Söndürürsün, bir umut doğar küllerinden, bu böyledir.
“Çok şükür” lerin “Allah kahretsin” lere dönmesi
Anlık, saniyeliktir...
Bazen her şey olur, herkes her şeyi söylemeyebilir.
İçine atmak muhteşem gibi görünür.
Bir gün yalansız dolansız içini dökmek istediğinde birine,
Konuşacak çok şeyin olsun dersin ama
Zira muhteşemlerin iğrençlere dönüşmesi de öyledir.
Konuşmak ve kelimeler her şeyi değiştirebilirken,
Bir erkek bir kadın dilsizin arasındaki aşkı asla anlamazsın.
Konuşmak zannedersin,
Sevişmek zannedersin...

Bazen her şeyi özlersin ama herkesi!
Çay demler, kahve içersin; su biter, yağmur başlar.
Çok özlemek mesela,
Yağmur yağar camların ardında kalırsın hani.
Bazen her şey öyledir,
Sen içine atarsın ama onlar söyler.
Sen susarsın, konuşurlar.
Sen özlersin, onlar sevişirler mesela.
Bir kelimenin bizi Allah'la tanıştırdığı gibi,
“İkra!”
Öyle bir kelime can verebilecekken her şeye,
Bazen her şey ölür.
Tüm duyguların, hislerin...
Gitmek istersin,
Gitme demezler.

**Hayal kırıklığına uğrayan insanları saymazsak,
Dünya nüfusu sıfırdır.**

İyi şeylerden mi bahsediyorsun bilmiyoruz, duymadık.
Uzun zaman önce kaybettiğin birini hatırlıyorsun,
İyi oluyor hatırla.
Uzun uzun kaybettiğini hatırlıyorsun,
Birden bir köşesinde beyninin, ışık yanmış gibi
Ya da beyninin bir köşesinde bir cigara yakılmış gibi...
Ayıp değil!
Birden,
Hayat gayet,
Açık,
Seçik
ve sikik
Oluyor inan.
Biliyorsun çünkü
Her şeyi söylemek yeterli olmaz,
Yaptıkların işe yaramaz,
Seni başarılı olmak
Ve geleceğini kurtarmak için mal olmaya davet ederler.

Gelecek kurtarmak, diye sorarsın,
En az bir defa kendine.
Bu kadar mı kendine,
Hep mi kendine, dersin
Eğer insansan.
Sen kahraman değilsin,
Bazen üç beş kişi toplandığında
Ya da arkadaş ortamı, alkol masası karı kız ayakları...
Dünyaya gelişinin bir amacı olduğundan bahseden,
Hayvanları katleden, insanları katleden,
Felsefesini, zihniyetini siktiklerimle birlikte
Aynı atmosferde bulunmaktan nefret edersin belki de!
İyisiyle kötüsüyle,
Muhteşem bir dünya görüşüyle,
İçi çürümüştür her şeyin
Ve mecburiyetten nefes alırsın,
Nefesi anladın umarım.
Yalnızların,
Çok yalnızların,
Çok yalnızların
Fazla fotoğrafı yoktur, bilirsin.
Boş ver!
Hem,
Her şey çok güzelken annen ölür bazen!

Uzun kavgalar da etsek, kırılmadım sana.

Kırmadım da.

Hatta en çok o zaman içime attım,

En çok o zaman yansıtamadım.

Boş verelim artık.

Yaralarımı saracak biri,

Kalbime dokunacak biri,

Ruhumu okşayacak biri edebiyatını.

Yaraları daha çok kanatırlar,

Kalbine dokunmadan sikerler.

Ruhu değil, bacaklarını okşarlar ancak.

İnanıyorum işte... yapamazsın

Böyle istiyorum diyeceksin!

Oysa

Sevgimden

Sana kırgınım, bile diyemedim.

Neydi, yine de neden kaybettim?

O, neden ben değilim?

Uyum mu diyeceksin,

Aramızdaki uyumun da amına koyayım.

İtiraz bile etmeden

Ben senin bütün isteklerine,

Seni öperek uyandım...

“Arabalar, polis, dayak, sarı, tekne,
Eroinman kız, deniz, tavus kuşları...
Belki de bizim hayatımız da bu kadardır.”
Terini değil, kirini istemiştim.
Bu yoldan ancak böyle temize çıkılıyordu.
Ve o, kalbimden şarap yapılabileceğine inanıyordu,
Bu kadar ezmenin başka bir açıklaması yok.
Seni burada bırakıyorum.
Zevkler, insanlar, sapkınlık falan,
Çok ayıp bütün hepsinin gün geçtikçe artması
Hiç bitmeyeceğinin işareti aslında,
Değil mi? Olamaz mı?
Beklentilerin asla azalmamasının,
Umutunun hiç bitmemesine denge veren orantısı,
Bastırılmış bu kadar duyguyu,
Bu kadar içinde kalanları örtmesi,
Siyah bir örtüyle mi saklanması hepsinin...
Örtülüyor mu? Gizleniyor mu?
Ayıp, ayıp, ayıp... Sihirli kelime...
Çok dikkatli yürürken
Çok namuslu adımlarının rastgele birinde
Tatlım boşalıyor gibi, çok kasılma böyle.
Gül biraz daha, Tanrı'ya inan.
İşte bak, geçti gitti... Sıra bana geldi.
Kökü milyonlarca yıllara dayanan milletlerin,
Azınlığına dönüşmesini seyrettim.
Ne güzel filmdi!

Replik falan vardı,
Figüranlar arasında tartışmışlar!
Köküne kadar ahlaksızlık mı getirir kıyameti
Yoksa köküne kadar ahlaklı olmak mı güzelleştirir,
Biliyor musun sen?
Yaşanmış yok ama anlatılana göre o kadar şiddetli,
Yıkımlar, titremeler, denizlerin taşması...
Dünya yok olmaya inat sanki şöyle mesaj veriyor:
Geliyorum aşkım!
Sonra yok olacakmış işte,
Nasıl boşalmaksa...
Nasıl hiç kalmamaksa...
Nasıl bir hiçlikse...
İşte,
“Yaşandı bitti saygısızca”
Nasıl şarkıysa!
Seni burada unutuyorum.
Eğer uzaklara gitmeyi kafana koymuşsan,
Beni asla kalbine koymadığını rahatlıkla anlayabilirdim.
O kadar seni seviyordum ve o kadar salaktım ki
Aklımdan bile geçmedi,
İnsan yerine koymadığın...
Böyle başladı bir köpeğin hikâyesi
Ve böyle bitti!

Kırılan tüm kemiklerimi köpeklerle atmak
Ve böyle devam etti, karışıklığın senfonisi...
Şimdi ben bir yağmuru alıp,
Kanıma karışmadan bütün damarlarımda gez diyorum!
Mümkün değil ama,
Bu bir emirdir, uygulaması gerekir.
Çünkü bütün komutanlar ile askerler arasında
Yerine getirmek femdom bir ilişki çeşididir.
Vicdani bir çelişkinin insan zihninde sorgulandığı sırada,
Vatanı kurtarmak hikâye,
Zevk almak bahanedir!
Yağmur diyorum, öyle açtım konuyu.
Çünkü yağmur acıklı bir hikâye anlatmak için
Acıklı bir kelimedir.
Bunu kullanıyorum,
Hepsini kullanacağım, anlıyor musun?
Kimse hiç kimseyi sevmez,
Yeri geldiğinde Allah
Yarattığı kulunu bile...
Seni asla sevmeyecekler!
De legeferenda
İçimin şeytanı...
Beni bu yoldan çıkarır mısın?
Yağmuru kullanmadan, ıslanmadan, zevk almadan!
Kusuyorum, çünkü insanlar övgüye bayılır...
Kusuyorum, ilgiye âşıktır!
Kusuyorum, beğenilmeye muhtaçtır!
Kusuyorum, evet,
Evet...
Evet...

Bu rezillik muhteşem...
Ve bütün köpekler sevgiye muhtaç
Ve yağmur durmadan yağmalı...
Seni burada özlüyorum.
Sırtımda güneşe çıkınca parlayan
Bağırıp çağıran erkekler
Ve ağlayıp zırlayan kadınlar dövmesi
Ve içimde zevki üç dakika
Utancı bir ömür süren her şeyi bulabilmek mümkün...
Özlemek yakışmıştı bir süre bana...
Sonra sen gelmeyince sinirlenmişim.
Biraz ağzımda alkol etkisi gibi dönmüştü bu sinir.
Dönüp bakmıştım sonra sırtıma,
Sinirlenince,
Sadece duvara yumruk atabilen bir insanım çünkü ben!
Dişlerimi kırmadan rahat uyuyamıyorum.
Hatta bir gece
Göğüsleri gözlerinden daha çok dikkat çekenlerin
Çok tuhaf ilgi arayışlarına da rastlamıştım;
Sikini ona buna sokmayı marifet saymış
Bu kadar insan varken
Çok iyi bir baba olabilirdim aslında, diye düşündüm.
Düşündüm böyle, çok düşündüm
Ve sonra üstünden birkaç yıl geçince
Ve bir sürü şey geçmeyince
Boynu yüzünden daha çok kızarmış kadınları sevmiştim,
Tuhaf...
Düşünmek ve hayal kurmak çok başka şeylerdir,
İkisinin arasında kaldım.
Hareketsizliğimin en uç noktasında

Ve heykel gibi beklerken,
Tapılacak put mu, yatılacak puşt muydum,
Hâlâ anlamıyorum...
Bıraktım gittim sonra her şeyi.
Herkesi.
Hâlâ yaşıyordum
Ve zaten hayat,
Babam öldüğünde dolan gözlerime bakılarak
Siktir git, başka yerde ağla, denmesi gibiydi...
Seni burada,
Kendimi en çok kendimi,
Tam burada bitiriyorum...
Ben şimdi,
Geçen gece en üst kat tavanına
Yan yana kendisini asmış üç kişinin
Cesetlerini bu sabah içinden çıkardıkları
Bir ara sokak apartmanı,
İlk kez fark eden alt komşuların attığı çığlık,
Toplanan kalabalığın dedikodusu,
Bir çay demlemek telaşı,
Oturmaya bir sandalye bulamamak,
Harcanmaya muhteşem örnek,
Birçok insan gibi aslım var, asaletim yok...
İnanamıyorum, ani haberlerle yıkılmalara.
Deneyelim mi?
Gülmelere doymayan bir açlıksa bu,
Bütün problem kendini asmak ve kendini aşmaksa,
Bir ufacık sarsıntıyla şimdi
Tüm sevenlerimin üstüne yıkılmak istiyorum.

**“Kalbini çıkar,
Sana her şeyi anlatacağım.
Kalbini çıkarmak için şimdi senin geçmişinden
Sana yapılan en keskin ihaneti getiriyorum.
Orayı bununla deşip, çıkaracağız.
Ben gidip gelene kadar göğsüne ulaşmak için,
Lütfen gömleğini de çıkar!”**
Hiçbir zaman anlamadığın şeyler vardı,
Hiçbir zaman anlamayacak olman yüzünden kestin bu göğü.
Bu gök yağmurları sevmez,
Alışmalısın.
Ben, yıllarca sadakatimi katlayabilirdim karşında.
Fakat bu kâğıt katlamak gibi katlandıkça küçüldü,
Kalmadım.
Kalamazdım da.
Bir insan seni sadece sevgi sözcükleriyle seviyorsa,
Yalnızca yalnızlığını gideriyordur, bunu unutma.
Seni kaybetmekten asla!
O, yalnız kalma korkusundan,
Yaşlanıp tek başına it gibi çürümekten,
Kasıklardan,
Kimsesizlikten,
Evet, herkes korkar.
Herkes gibi düşünür, herkes gibi yaşarsın.

Filmin bütününde her şey aynıdır
Ama film boyunca biz farklıyız, diyerek kandırırsın kendini.
Seni kırabileceği ilk açıkta seni kıracaktır da.
İnsan doyumsuzdur,
Kırıkları da parçalayacaktır,
Seni üzebileceği fırsatlar geçtikçe.
Bunları değerlendirmeyen insanlar karşına pek çıkmaz,
Sen en değerlisi olup değersizleşme döngüsünden.
Elinde vicdanınla kolay çıkılmaz çünkü.
Oradan çıkarak karşına geçecek gurur kalmamıştır.
Hatta gurur, gereksiz bir insan detayıdır,
Hep kaybettirir.
Bu döngüler döndürür dünyayı.
Çöz düğmelerini,
Geldiğim zaman kalbine sahip çık,
Senin zaten geçmişini sıkmışler demek istemiyorum.
Hadi çözüp de kurtul bağlarından!
Kendime not:
**“Seninle sadece yatmak için konuşacağım,
Yatıp sadece uyumak,
Erkekle kadını ayıran özellikler hiç yaratılmış gibi!
Öyle bir uyumak ki
Bütün cinsel nesneleri utandırır gibi,
Uyuyup ölmek istiyorum.”**
Çöz çünkü,
Birazdan her şey ağırlaşacak
Ve kolunu bile kaldıramayacaksın.
O şarkıyı açıp gideceğim şimdi.
Bazen böyle olur, inan.
Mucizeler olur, asla olmaz dediğin şeyler de olur,

İnatla Ağıt

Kesinlikle olmaz dediğin şeyler de olur,
Bir şarkı çalar,
Ses sınılaşıp ve sınılaştıkça
Kulağından aşağıya kezzap gibi dökülür.
Ciğerlerin yarılr,
Tükürürsün, lanet edersin.
Hadi çöz.
Utanıp yüzünü çevirme,
Lütfen!
Yaşamanın formülünü gözlerinde gördüğümde beri,
Ölmekten çok korkuyorum ben.
Ben çirkinim.
Hadi sen de söyle, yüzüme bak,
Çok çirkinsin de,
Lütfen!
Söyle de gideyim,
Seni şimdi öperek daha çirkinleşmek istemiyorum,
Birazdan şarkı başlayacak çünkü...
Birazdan şarkı,
Birazdan.
Kalbine dokunacak.
Çirkinsin de,
İlk sevdiğim şarkı yüzüme bulaşmıştı çünkü.
Çirkinsin diyerek her şey güzel olur.
İnsan: en çok sevdiği şeyden vurmalsın,
Hadi lütfen vur,
Yoksa ne sen çıkabilirsin bu gecedan,
Ne de ben.

**“Seni derinden yaralıyorlar, öyle değil mi?
Teselli bekliyorsun, geçsin istiyorsun.
Gören herkes acıdan kıvrandığını zannetse de,
Derisini değiştiren bir yılan gibi kıvrandığını
O kadar iyi anlıyorum ki.
Sana derindeki yaralardan bahsetmek
İçimden gelmiyor...”**
Biliyorum,
Sen hep dik durursun.
Biliyorum,
Diz çökmezsin kimsenin önünde.
Biliyorum,
Eğilmezsin.
Biliyorum biliyorum,
İstisnalarının hepsi pozisyon gereği.
Ulan o kadar alçaksın ki
Düşün suratına bile tüküremiyorum.

O bir şeyler söyledikçe

Ağzından kelebek dökülen kadınlar için,

Onunla konuştum diyemezsin.

Kelebeklerin katili,

Senin de katilindir aynı zamanda

Ve bu adamlar

Onun geçmişini,

Senin geleceğini sikmiştir çoktan!

Anlatıyorum:

Kendini ateşe atıp pişmeyi beklerken büyümüşüm.

Sonra yapışmış kalmışım, beni usturayla kazımışlar.

Neyse boş ver, saçlarımı kanserler öptü...

Lavabodan kanalizasyonlara, tarlalardan çöplüklere uzanan

Kazasız belasız bir yolculukmuş benim durumum.

Neyse boş ver, ellerimi kendim kırdım.

Defalarca yollara atlasa da

Arabalarda ezilemeyen sokak kedisi gibi

Kenara çekilip kendimi tırmalamışım bu çöplükte.

Tımaklarım kırıldı şimdi.

Onurumu duvara astım

Ve korkularımı sokak köpeklerine bağışlıyorum.

Ben çıldırarak ölenlerin elleriyle tutuyorum bir yanıımı.

Bu yanıım gösterilmemek için yaratıldı.

Sen bunu boş ver,

Çıldırarak ölmek aynı zamanda müthiştir, bilirsin.

Tepki vermez, konuşmazsın, aciz misin diye sorarlar,

Beyinlerine şarjör boşaltsan seni rahatlatmayacak hiçbiri.

Şimdi ışığı kapat

Ve çıldır aşkım.

Çok yüksek binalardan intihar eder gibi üzerime düşme artık.

Böylesine üzerime düşüyorsun diye

Bunu birkaç defa aşk zannettim.

Bu böyle, hatırlayalım.

Ben seni kurtaramam, sen kendini aklayamazsın.

Atla artık!

Senin yaralarından dünyaya bakmak,

Bir sürü cesedin arasından kendimi teşhis etmek olacak,

Olsun.

Biliyorum,

Çıldırmış bir elin yarattığı ben.

Sakladığımı her şey

Senin bir kere daha üzerime düşmenle ezilmeyecek,

Bunu da biliyorum,

Ama sen yine de atla,

Bir kalabalık gibi etrafında çoğalmamın,

Başka bir yolu kalmadı...

Uzun süren arayışlar sonunda
Yanılarak âşık olunurdu bir filmde.
Her sahnede
İnsanın kendini kandırmasının başka yolu yoktu çünkü.
Giderlerdi,
Kompleksler insanın yakıtıydı.
Hatta sevenler ayrılırdı,
Evlenenler bıkartdı, kavuşmayanlar özlerdi.
Klasikti, klişeydi.
Hepsi umutsuzluktan döllen laflardı.
Ama sen doğurmazdın,
Baştan başlanan bir oyundu, oynamayı seviyordun.
Başa dönene kadar en mutlusu sendin,
Senin filmindi bu.
Son sahnede herkesin tecavüzüne uğramış gibi olurdu
Ama hepsine sen izin verirdin.
Evine dönerdin,
Başka kapıları çalmaktan,
Yanlış kapıların açılmasından,
Kapıların kapanmasından çıkan seslerden,
Bir film müziği yapardın kendine,
Dinlerdin... Dinlemek zorundaydın,
Sorun buydu, senin paranoyandı.
Mutlu olmak diye bir kavram yoktu.

Bıçağın tersi de keskin,
Bardağın tamamı da boştu.
Senin paranoyandı.
Hayallerin gerçek olup olmadığını bırakıp,
Neyin gerçek olup olmadığına geçtiğin,
Tatlı bir travmaydı.
Uyan...
Laleli'den dünyaya giden tramvaylar,
Şairlerin göğsünde koptu.
Bu travma seni tekrar Kadıköy'e götürmez,
Kadıköy çok değişti.
Ona çarpan arabayı başkasına sattılar,
Devrilen trafik lambasını yeniden dikti belediye,
Kanını anında temizlediler,
Olayın izleri silindi,
Ölen öldü,
Gömdüler ettiler hepsi iki günde halloldu.
Ölen kimdi, diye sordular sadece.
Birkaç gazete haber yaptı işte,
O kadar hepsi.
Sen hâlâ onun şokunda,
Onun acısında,
Zamanı geri almanın peşindesin.
Senin filmin bitti,
Senin paranoyalarına mutlu sonlar yakışmaz.
Bu travmadan çık,
Bu travma Kadıköy'den geçmiyor.
Anlıyor musun?

Ben sana bu sabah
Üşümüş bir kuşun kanatlarından bahsetmeyeceğim.
Kızıl denizi ikiye ayıran bir asa gibi çakılsa da ismin,
Sanki ben ondan daha kutsalım gibi beynimi parçalara ayırdı,
İnan ki toparlayıp konuşamamayı bırak,
Kanımı dindiremiyorum.
Canımın acısından iki kelam edemeyecek hâldeyim.
Bu acıyı tarif etmek
“Ne kadar rezil olursak o kadar iyi” demiş,
O çirkin ustaya ayıp diyorum.
Aslında kurulan o kadar hayal ve yaşanan onca şeyin
Yarım kalmışlığından sonra,
Dilimin koparılmışlığı ne anlam ifade edecek, bilmiyorum.
Bu kadar haksızlığa uğradıktan sonra
Kimse kimseden küfürsüz ayrılamıyor.
Anlıyor musun,
Anla amına koyayım!
Üzülmüş bir kadının saç kestirmesi kadar,
Ölmüş bir adamın saç dökülmesi de acıklı bir olaydır.

Onu gömen herkesin elinin titremesi de böyle,
Duasını eden hocanın sesinin titremesi de,
Hatta her duanın küfür gibi edilmesi de.
Sus amına koyayım!
Bir tabuttan çıkmış gibi ayrılıyorum senden.
İçine yeni cesetler koymak için bir sürü sebep yaratılabilir,
Ve omuzlara çıkmak için
İçindeki ölü olması şartın vardı senin.
Ama yine de söyledim,
Gitme!
Ölüyü ölümlle tehdit etme!
Ben sana tabii ki hiçbirinden bahsetmeyeceğim.
Çünkü sen;
Benim seni alıp yukarılara taşıdığım,
Senin beni tutup derinlere gömdüğün bir olayı
İyi niyetlerle, olmadılarla, olmazlarla süslüyorsun.
Ve üstünü bütün beyaz yalanlarla örtüp
Olgun hâle getiriyorsun sonra.
On ikisinde bir kız, kırkında bir herifin altına yatırılmış gibi
Yatağın ortasında kanımla kalıyorum.
Haklılığını masummuş başkalarına anlatırken,
Çarşafı gösteriyor gibi namussuzsun.
Acıdan uyuyamıyorum,
Anlıyor musun?
Acıdan amına koyayım!

“Giderler.

Haklı olduğunu savunan binlerce kelime, cümleyle

Kendini yüzyılın cinayet davasında

Katili savunan bir avukat gibi çatır çatır konuşup giderler.

Ryooseung gibi etrafa bakarsın.

Ne kadar değiştiğinizden bahsedip giderler.

Kıskançlıktan, tahammülden, gelecekten.

Güvenden, anlayıştan...

Sebep her zaman bunlardır.

Başka birinden bahsedilmez.

Hiç kimse o kadar orospu çocuğu değildir.

Ayrılmanın kuralıdır hüznü konuşmak.

Mantıklı konuşmak...

Öyle konuşurken.

Sevince insan değişiyor,

Dediğin zaman saçma duruyor.

Zaten diyorsun içinden

Bu günü beklemiş.

Gideli çok olmuş da

Şimdi konuşarak

İnsanca ve adil davranmak istemiş gibi.

Canınızın en acımayacağı günü
Bu gün zannetmiş gibi.
Size yaralarını değil, yaralayanı göstermiş gibi.
Sakladığı açığa çıkmış gibi.
Olmama sebepleri.
Sen iyi birisinler.
Sen orospu çocuğusunlar.
Bir şekilde bitiyor.
Bir şekilde gidiyorlar.
Güzel konuşuyorlar,
Açıklayıcı, ölme der gibi.
Ölmüyorsun da,
Dünyanın en mantıklı açıklaması,
Bir insanın hayatını
Ancak bu kadar sikebilir diyorsun.”
O gece uyuyabilirsen şanslısındır.
O gece birinin koynuna gitmediyse daha şanslı!
Nasıl oluyor, hepimiz biraz biliyoruz.
Ona sarılınca başkasının kokusu gelmiş gibi burnuna,
Ona dokunduğunda
Başkasının anısına değmiş gibi...
Yani sigara öldürür ama
Sen sigara içmek için yaşayan birisin.
Böyle devam ediyor,
Gitmenin şiiri bitmez çünkü.
Salaklık diyorsun sonra
Anlıyorsun ya,
Diyalogdan monoloğa dönüşen bir şey
Gelip geçenlerle kendini acıtmak,

İnatla Ağıt

İsimlere takılmak.
İsimler diyorsun,
Ne olduğu önemli değil işte.
Meryem, Şevket...
İnan hayatın boyunca,
Üçüncü ne ile başlarsa başlasın değişmiyor.
Yirmi dokuz harfin
İlk ikisiyle başlarken
En sevdiklerin,
Anlamak zaman alıyor.
Ya da hayatını sikmeleri biraz uzun sürüyor.
Hepsi o kadar!

**Kış bahane.
Aslında sahte'karlar soğutuyor dünyayı.**

Şöyle baştan aşağı bir süzdüğün zaman insanları,
Şerefleri ayaklar altında kalmış adamlar,
Yine yakıştırebiliyorken kendine yürümeyi ve acımıyorsa...

Topuklarına kadar düzülmüş kadınlar

Yine de giyebiliyorsa düğününde topuklusunu,

Sarıldığında annesine,
Üzülmüş gibi ağlıyorsa üstüne!

Hayret!

Evleniyorlarsa ve sevebiliyor ve tertemizse gerçekten...

Sayısız, onlarca adamın yanağında bıraktığı

Doğmamış piçlere rağmen,

Masum bir öpücük verebilmişlerse...

Verin ulan,

Doğmayın lan iğrençliğe.

Doymazsınız da,

Alışmışsınız siz!

Kemik yemeye,

Et kemirmeye...

Şöyle baştan aşağı tekrar süzdüğün zaman insanları,

Orospuluk diz boyu,

Adamlık bacak aralarında anca.

Her cümle bel altı,

Yedikleriniz mide fesadı falan...

İnatla Ağıt

Daha yukarısına bakmıyor insan,
Görüneni anlatsak beyniniz yetmez.
Siz öyle sevin, öyle eğlenin, öyle evlenin...
Omuzlarında tonla yük, gırtlığına kadar dolmuşken bile,
Alnı açık, dimdik durmayı omurganız kaldırmaz,
Söylemeye diliniz varmaz,
Yüreğiniz yetmez.
Siz o sesi duymayacaksınız asla,
O hiçliğin sesini...
Bizim sesimiz çıkmayacak başka...
Zevk çılgınlıklarına alışkın kulağınız çünkü,
Gözleriniz masumiyete kör,
Kalbiniz aynı sizin gibi birini sevmeye mecbur.
Şöyle insan baştan aşağı bir süzdüğünde seni,
O küçük deliklerden tek tek düştüğünde işte,
Ne kalıyor, biliyor musun?
Kevgirde kir...
Budur diyor işte,
İnsan bu...

Göğsümde kuruduğu zaman aslında
Kesiklerimin arasından akıtamadığınız kan,
Ve bir ayıbı örtercesine kabuk bağladığında zaman
Konuşabilmişim kendine inanıldıkça çürüyen bir putun dilini.
Hiçbir şey ifade etmedi! Benim için hiçbir şey ifade etmedi!
Kasıklarımın arasından hiç akıtılmamış döl gibi,
Dudaklarında piç kurutmaya alışkın bir tavırla ölürken sen.
İnsanın hayat boyu aşağılandığı yerden kalktım geldim.
Koşuya sakat başlayan bir at kadar
Çaresizdim aslında gelirken
Ama yine de seninle yaşanacak her şeyden daha uzundu,
Gözlerimdeki bıçağın boyu.
Bir seks sonrası kötü bir haber olarak gelecektim buraya,
Bir yandan mutluluk verip
Bir yandan her şeyi alt üst eden biri gibi.
Her yıl kutlanan bir rezilliktim.
Her gün katlanan bir acıydım.
Bütün şıkların dışında e-hiçbiri gibi yazılan,
İhtimali çok zayıf bir alternatifim.
Yanlış bir alternatif olarak boşalıp
Diyemesem de hiçbir zaman
Göğsümü boşaltıp,
Böylece bir sabah siktir olup gitmesi babamın,
Sadece asaletindendi.
Toparlanıp onun yerine yerşeleleyen bir acıya
Çık diyememek,
İnan konuşamadığım için.

“Bütün ölümlere üzüliyorum. Yaşayacak şeyleri vardır ya daha belki, diye diye kahrediyorum kendimi. Ama böyle tanıdığımı, yakınımı kaybettiğim zaman yaşayacak şeylerimiz vardı, diye her şeyi mahvediyorum. Mutluluk o gün ölüyor. Vay be diyorum ya,” diye anlattı durdu. Gözümü ayırmadan dinledim onu, dudaklarının her harfteki hareketine kadar izledim.

Ne güzel konuşuyordu ölmek falan. Anlatacakları bitti sonra. Bitirdiği zaman “Vay be! Ben ölmedim!” falan da diyemedim. Yine de o acıklı anılarını anlatsa da onunki dünyaydı, bendeki cehennem böyle. Onun dünyasını dinleyen ve dileyen üçüncü tekil bir orospu çocuğu kadar berbat bir şey olabilirdim.

“İnsana tapmak günah mı?” diyecektim sonra. “Günah,” diyecekti, “Tövbe, haşa!” diyecekti. Ben o günahı bütün cehennemler adına işleyecektim.

Bu kafamdan geçenlerin bir saniyesiydi. Sonra dedim ya, bitti konuşması. Fazla da vaktimiz yoktu zaten, biz taşınıyorduk. Öğleden sonraydı, mahalledeydik. Akşamına gidecektik.

On altı yaşındaydım o zaman ve ona aşıkım. Açılırdım belki taşınmasaydık. Açılırdım belki biz 10 Ağustos 99'da, siktir olup gitmeseydik Adapazarı'ndan Ankara'ya... Yaşayacak dolu dolu bir haftamız daha olurdu, açılırdım belki.

Bir kere sarılsa belki değerdi de. Değerdi kendimle beraber her şeyi kaybetmeye. Şimdi bu yaşa gelmiş, çaresizim. O zaman on altı yaşındaydım. Şimdi yaşıma kadar yıl geçmiş.

"Bütün ölümlere üzülüyorum, yaşayacak şeyleri vardır!" deyip gitti. Bu seneye kadar o kadar yaşamadım ki...

Bütün ölümleri özlüyorum.

Taşınmasaydık mı, tanışmasaydık mı deyip,

Orada o kadar sevdiğimi gömdükten sonra

Şimdi,

Bir hafta arayla şanslı olduğum için kahroluyorum.

O

"Sesimi duyan var mı?" derken yanında olmadığım için.

Çok ölüyorum.

17 Ağustos'ta en çok ben ölüyorum.

Çok özlüyorum onu,

O kafamdan geçen bir saniyeyi.

Rüya'yı.

Vay be!

**“Yaşını sormamıştım, hiçbir zaman büyüyecektin sen,
Daha çiçek böcekler ölecekti.”**

Bırak, kanasındı hepsi.

Benim dokunamadığımdan değil ama

Benden öncesinin yaraları başka türlü kapanmaz.

Kapansa, kabuğunu kaldırmak hoşunuza gidecek, biliyoruz.

Hatta başka birinin açtığı yaraya

Ben olsam elimi bile sürmezdim.

Her türlü herifin altına yatıp ama kalbim kırık

Ama sevecek bir adam arıyorumlar

Ama mağdurlar ama üzgünler ama prensesler

Sizi daha çok...

Biz şimdi,

Hiç kimseyi böyle sevmedimlere inanacak yaşı da geçtik,

Ama onlarla ileriye gitmedime tenezzül eden

Köpeklerden de değiliz.

Düştünüz, kalktınız, yine kalkarsınız!

Sevilmek isterseniz de seçilmeye mecbursunuz o gece için,

Kadınlığı.

Biraz kırıtırım, götümünden ayrılmazcı olarak yaşayanların da
Suratına bile tükürmüyoruz.

Size her zaman hayatınızın bir döneminde eşlik ederler.

Hayatınız boyunca eşlik edecek bir öküz bulursunuz,

Konu o değil, şunu izah ediyorum;

Bu yolun sonunda her şeyin farkına varıyorsun.

Ve geldim, diye haber veremiyorsun.

Bazen hiçbir şey kalmıyor içinde,
Hiç kimse kalmıyor yanında.
Özlemekten ölüyorsun ama cenaze düzenlemiyorlar,
Sen oturuyorsun öylece.
Bir noktaya sabitliyorsun kendini ve sonra,
Düşünmekten beyin patlar mı testi!
Mesela sigara bitiyor,
Saat gece yarısı...
Paran var
Ama her yer kapalı gibi bir durum.
Sonra evde aramaya başlıyorsun.
Kıyıda,
Köşede,
Ceplerini karıştırıyorsun,
Yok!
Arkadaşını arıyorsun,
Hayır, onda da kalmamış.
Sonra onu düşünüyorsun,
Hayır, bu gece biriyle kalmamıştır...
Bitmiş olamaz değil mi?
Bitiyor ama.

İnatla Ağıt

Arıyorsun,
Çok arıyorsun.
Numarasını çevirip arıyorsun,
Sesini duymak sadece tablada yığılmış kül gibi.
Öyle alışmışsın ki,
Öyle özlemişsin ki,
İzmarit bulsan yakıp içeceksin
Ya da yolda görsen sarılıp öleceksin.
Öldürüyor...
Evet, o kötü alışkanlık,
Yavaş yavaş
Öldürüyor.
Ama bir zamanlar
İnsanın kalbi çıkacak gibi olup,
Bin umutla alıp verdiği telefon numaralarını
Bin yerinden kırılmışlığıyla
Bir daha asla tuşlayamamak, ne kadar acı...

Test sonucu:

Beyin patlamıyor!

**Ananı sikeyim ananı,
Bir daha adını ananı!**

“Anlatılmak için yapılan fedakârlıklarla

Üzeri örtülüp öldürülen

Ve vicdanla alakası koparılmış bir merhametin

Tam merkezi olarak içinden geçen

Tuhaf bir aşk hikâyesini anlattı kadın.

Pür dikkat dinlemek gerekiyordu.

Pür dikkat dudaklarını izlemek gerekiyordu.

Bir insanı teselli etmek için

Söylenen bütün cümleler yalandır,

Bunu kadın biliyordu.

Adam kendinden kendini çıkarıp kadını tamamlıyor,

Ama kadın en çok sen değıştin diyerek azarlamayı seçiyor,

Değişmedim demek büyük çaresizlik diye düşünüyordu.

Değişmek mecburidir.

Aynı kalabilmek sıradakini takip eden alışkanlıklardır.

Gözlerine bakarken,

Kirpiklerini saymadığınız kadınları hatırlamayınız.

Ellerim üşüyor, diyen o kadınların

Elini tutarak ısıtmaya çalışırsanız,

Elleri ısınır ama sizden soğurlar

Ve bunu onlara yapan

Onlarca adamdan biri oluverirsiniz birden.

Elleri üşüyen kadınlara sarılın ki sımsıkı,

Siz varken üşümeyi unutsun,” diyerek

Bitirmişti hikâyesini kadın.

**Biz ölenlerden öğrendik,
Gidenlerin gelmeyeceğini...**

Döngülerden bahsediliyor mesela,
Akıl almaz, tuhaf dengelerden.
Ne kadar uzağa gidersem gideyim yine de,
Ayak bileğimin kıvrılarak sana gelecek olması gibi
Ve
Bana bir adım bile atmayışının bozulmayan dengesi.
Müsaade et,
Bir adımla bin kilometre nasıl gidilir,
İspatlayayım.

**Daha da konuşacağım fakat
Burada gırtlığımı kesiyorum.**

*"Bazen,
Bütün insanların içinden çıkıp,
Geriye, en geriye gitmek istiyorum.
Çok uzağa, hiç göremeyecekleri gibi,
Hepsini uzaktan izlemek
Ve onlarla oynamak, onları korkutmak istiyorum.
Yokluğumu asla düşünmemelerini ama varlığını bilmelerini,
Bana inanmalarını ve sevmelerini istiyorum!
Küçük sırlar, büyük kuşkular bırakarak
Hepsine kendimi sormak
Ve bana inanmayanları yakmak,
İnananları kucaklamak istiyorum!
Sonra onlara merhamet etmek,
Onlara acımak, onları affetmek istiyorum!"*
Bunları istediğin zaman işte,
Sadece Allah yapabildiği için şirk koşmuş oluyorsun.
Seni yadırgıyorlar,
İntihar etme fırsatı
Ve seçeneklerini değerlendiriyorsun sonra,
Diyorsun ki
Gırtlığını keseceksin ki mezarında hırıldayacaksın hâlâ.
Sonra,
Döngüleri ve dengeleri hatırlıyor musun?
Hayır, hatırlamıyorsun!

**Rüyalarımın fotoğrafını çekebilseydim,
Bir sürü anımız olacaktı.**

**Bütün parçaları etrafında görüyorsun küçük hanım,
Et rafını doldurmuşsun gibi
Bir çok erkekten bir parça koparmışsın.
Tüm bu parçaları toplayıp kendine sonra
Halüsinasyonlar yaratıyor
Ve buna inanmayı
Hepimize mecbur kılıyorsun.
Çünkü çıldırmıyoruz etimizi kopardıkça.
Hiç acımıyor.
Biliyorsun.**

Neden bu kadar derine düşmüş ve derine düşkündüm?
Derinde aşağılanmak ne kadar haklı çıkarabilirdi ikimizi?
Haksızlık önemli miydi?
Bilmiyordum.
Senin derinde terimi aşağılamak nasıldır?
Senin derinde tenimi ağırlamak huy mudur?
Soru sormaktan ve cevap almamanın dibindeki menfi yanıt,
Kimin alışkanlığıydı?
Bu karışıklığı anlayacaksın...

Yirmi yedi yıldır kayıp veriyorum.
Ve hayatın bitmesi, artık bir şey kalmadığında ise,
Daha fazla kayıp vermek istemiyorum.
Ve her şey,
Bana bir eylemde bulunmamı emrediyor şimdi.
Hayatımın tek acizliği ve ilk onurlu davranışı bu, diyorum.
Bana bir şarkı söylüyorlar çok yukarıdan.
Dinliyorum,
Dinliyorum,
Ve
Kalbim duruyor.

Çocuğunun ellerini koparıp
Karısına çiçek diye götürür,
En sevdiği yalanları avuçlarımıza harçlık gibi sıkıştırırdı.
Biz onlardan gül yapar, koklardık.
Bu yüzden yumruğumuzu sıkarak büyüdük kardeşimle.
Kardeşim büyümüyordu,
Birbirimize yumruk atamıyorduk.
Ve o gül, nasıl pis kokuyordu, sen bilmiyorsun!
**Dişleri çok güzelken gülmeyen soytarıların içinde,
Aldığı çiçeklere sevinen bir kadındı annesi.**
Zaman,
Bir çiçeği kopartır gibi
Büyütür, kurutur ve uzatırdı çocuklarının ellerini.
Kadın asla,
Kadın asla,
Kadın asla,
Aldığı çiçeklere teşekkür etmedi.
Babamdı
Ama
Adam olmadı.
Herkes benim babamdı.
Ben herkesin karısıydım.
Sen hep benim kızım olarak ağladın.
Bu çocuğu tanıyorsun,
Bu çocuk hiç doğmadı!
Bu çocuğu hiç doğurmayacaksın!

Sen hemen üşürsün çünkü.

Sen hemen sarılsınlar istersin.

Ne bileyim, biz biraz ayaz görsek,

Sabaha buz olur kayarız, diye

Gecesinden mahalleyi ıslatan çocuklardık.

Yağmur falan hiç yağmazdı.

Yokuşun sonuna kadar düşe düşe, kıra kıra bacağı,

Bacak kırmak o zaman çok güzeldi.

Kalp kırmak öyle mi şimdi?

O yokuş düzelmiş, geldim, baktım.

Büyümüşüz, eldivenlerimiz uzakta kalmış,

Üç arkadaşımın annesi falan ölmüş.

Biz Mehmet'i annesi çağırarak diye bekliyorduk,

Ezan okundu sandık, salaymış...

Orada izler bırakmışız, güzelken acı.

Bunları bildiğimizden,

Bildiğim izden gitmek derdinde puştun tekiyim hâlâ.

Yol göstermesen...

Beni anlasan...

Burada kendimi sorgulasam, desem:

“Neyi, nasıl anlayacaksın ya?

Bende bıraktığın küçücük bir izin büyüklüğünü,

Hangi birimle ifade edeceksin?

Sevmiştik bir birim izi işte.”

Şimdi herkes gitmiş ve yalnız kalmışım.

Sevebilecek birilerini aramışım, mezarlıkta aramışım.

Bu arada,

Annenin mezarına senden daha çok gitmişimdir Mehmet.

Seni arayamadım, kızma!

Seni çağırırsın diye gittim gittimse.

Şimdi

Ne bekliyorum, ben de bilmiyorum abi.

Mesela yağmur yağınca bir yere kaçmasın, ıslanalım.

Makyajı akacaksa da aksın, ben onu öyle seveyim.

Üşürse, sabahı bekleyelim.

Öp me ye yim...

Sigara içelim,

Bunu yüzüne söylesem şu an...

Ya çocukken

On arkadaş sokakta bira şişesi toplayıp

Sonra onları satıp, sigara almışız.

Adam başı iki dal.

İyi çocuklarmışız.

Hani çok güzel bir gömleğin vardır,

İşçisindir de,

Yalnızca pazar günleri giyebilirsin onu.

Sen böyle bir şeysin

Ve bu hayatlar beni çok acıtıyor nedense.

“Bana bu gömleği Mehmet verdiyse,

Çizgilerini babam aldı...”

Gel hadi, sarılalım,

Gel hadi, yağmur yağacak...

**Doğmak ve ölmek arasında geçen süreye
Dibine kadar hayat de, orospu de, ne bileyim fil de,
En kötü yaşadım de,
Yeni kelimeler söyle.
Ama bu geçen zamanda bak, kaç kere turlamış,
Görünürde akreple yelkovan falan.
Bak, kaç kere tırlamış aklın
Arkasında büyüklü küçüklü dişlilerin arasında.
Sen sıkışmışsın işte,
Defalarca, inkar etmeden...
Bak, kaç kere ezile ezile parçalanmışsın bu çarkta.
Göğüslerini açıp kültürünü göstermeye çalışmışsın bu halka.
Hiçbir sike yaramayan, bir sürü yeni şey üretilmiş.
Herkesi sınıflayan bir sürü boktan kavram türetilmiş.
İnsan olmayı unutturup zorla ve zorla,
Yeni bir kimlik arayışına sürüklemişler seni.
Ve 7/24 olmuş bunlar,
Hepsinde kendini onlara ait hissetmişsin.
Karakterini sikeyim,
Boş ver, çocuk kal.
Eşitlik için öldürüyoruz çünkü.**

İnatla Ağıt

Evet,

Çocukların hepsini bu eşitlik için!

Bak, kaç kere herkesle eşitmişsin, kaç kere öldürmüşler seni.

Çarkların adı değişik sadece,

Ama aynı sıklıkta ve keskinlikteymiş bütün dişliler.

Ölmedik,

Bir üst leveldeyiz.

Biz biraz üste doğru düştük, bunu anla.

Maalesef,

Bu tezgâha hepimiz düştük.

Ve hâlâ sorgulamaktan başka yapabildiğin bir şey yok!

Ve hâlâ zamana bırakmaya devam ediyorsun!

Ve hâlâ yorgun değilsin!

Ah Tanrım,

Seni gidi gizemli...

Bazı insanlar o kadar fakir ki..

Sadece paraları var...

**“Büyük acılara ev sahipliği yapıyorsun diye sustun baba.
Dilini onlara kırmızı bir halı gibi serdiğini,
Yalnız ben biliyorum.”**

Kendini yumruklamak kolaydı.

Ben de yaptığım her hataya,
Böyle bir seçenek ekleyebilirdim,

**Kırılmış bir kalbe bir yumruk vurup
Düzeltmek istemişsin gibi.**

Ellerimi yumruk yaptıktan sonra,

Bunu alıp göğsüme yerleştirmek çok kolaydı.

Ama her yalnız kalışında bir parmağımı bükmeyi öğrendim,

Büke büke yumruk yapabildim aşka uzanan ellerimi.

Ve böyle böyle

İçine kapanmayı da kaplumbağalardan öğrendim.

Alkışladığım zamanları da hatırlıyorum,

O kadar takdir etmişim ki siktir olup gidişini,

Alkışlamaktan ellerimi parçalamışım.

Okuma artık, benden başka bir el tutma hikâyesi çıkmaz.

Eski hikâyeler tapınağında kaldım.

Yasak bir Tanrı gibi saklamışım bu yobazlıktan ben seni...

Dibine kadar inanma özgürlüğümü kullanmışım bu kuyunun,

Susuz kalsam da bu kuyudan içmemişim.

Her şeyin en net hâlini defalarca göstermişler bana,

İnanmak böyle bir şey işte bak.

Ben bu flu, bu buğudan vazgeçmemişim.

İnatla Ağıt

Ben felç kalmasaydım,
Kızının saçını da vazgeçmez, okşardım.
Ama şimdi gitmek için, kendimi tekmelemeyi öğreniyorum.
Dizlerimi kırıp oturacağım.
Saçlarımı dökeceğim önüme,
Ağlaya ağlaya uzayacak saçlarım benim.
Kendi saçıma tutunup çıkacağım buradan.
Kızının saçlarını örmekle meşgul olacaksın bir gün diye,
Bu kuyuyu unutturmayacağım sana.
Hiçbir acıyı, hiçbir açıdan bahsetmeyeceğim sana.
İnsanın içinin yanması böyle bir şeydir,
Gözlerinle göremezsın!
İstersen gel, göğsüme dokun,
Kaldıysa bir elin.
Uzamış tırnağını gel, batır,
Kırmızı bir oje gibi yayılsın kanım.
Sana hiçbir Tanrı'dan bahsetmeyeceğim.
Bir şeylerin sözünü söyleyecek yaşantı kalmadı...
Olmayan kalbini kırmayı öğret bana,
Ters düz edip her yerinden kanatacağım bu yarayı.
Sen birine yaralarından bahsederken,
Yaraların, acıların edebiyatını yapmaktansa;
Ben bugün kendi yarama tuz bastım.
Bu daha müthişti, demek için,
Bir keskinlikle etine dokunacağım.
Sana mütevazılığı ben öğretmedim.
İnsanın yeri geldiği zaman kendini ezmesini açıklamadım.
Bu yüzden giderken neleri ezdiğinden bahsetmeyeceğim.
Ayaklarının altındaymış gibiydi kalbim,
Sana bunu da unutturmayacağım!

Bir eylemin en güzel yeri,
Bir işkencenin en acı tarafı,
Bir filmin en iyi sahnesi,
Bunları uzatabilirim.
Ben burada dururum,
Gittiğin yere kadar uzayabilir bunlar
Ve en uzun kesik olur,
Durduğum yerle olduğun yer arası.
Bu yüzden gitme, kal!
Bu yüzden bana sarıl!
Bu yüzden sımsıkı...
İçimde çıkardığın yangınlar o sıkıntıyı eritmedi.
Bırak!
Lütfen bırak!
Bağıra bağıra bırak, acıyorum...
Lütfen bana acıya acıya bırak...
Ağzım kanıyor, bırak...
Birimiz verenle, birimiz veremle anılsın bundan sonra,
Hadi n'olur, beni çılgınlıklarla bırak...
İnsan mevsimim geçti.
Bütün kırılmışlığımla şimdi,
Artık yalnız kalabilirim.
Artık bu kuyudan çıkabilirim,
Öpücükleri kusup, dilimi serdim.
Bunu babamdan öğrendim.
Kalp parçacıklı topuk,
Kırmızı tırnaklar,
Şu yağmur falan.
Tuhaf.

**Üstümde tonlarca yükle gelecektim sana,
Tonlarca renkle geldim.**

Onu diz çökerek omuzlarımdan yuvarlarken,
Aynı anda beraber inecekti Tanrı dünyaya.
Çıplaktım,
Gelemedim.

Siyahtım!

Tanrı'yla bağlantımız,
Sinyal zayıflığı

Ve daha çok da hissedememek...

Bir gün yalnız hissedip arayacaktım seni ama
Ağlamak üzereyken geçsin diye sarılacaktım.

Tınakları sırtıma geçti katilin,

Gececekti de bu iz

Ama şimdi o his geçti.

Arayamadım...

Sonra ben bir gün biraz çocuk görüp gülümseyecektim,
Gülümsemeyeyim diye hepsini öldürdüler.

Öfkemden kanını içecek kadar oldum.

Kanımız donmuştu da

İçilmemişti ama.

Çözölsün diye attım,

Kandan buz kalıplarını bu cehenneme.

Berbat duygulardan çıktım, daha berbat olacaktım da!
Dışımı sıkmaktan kurtulup bağırabilseydim keşke.
Dışımı saklamaktan kaçıp kurtulabilseydim,
Saklandığım yere çağırabilseydim seni.
İçimi açsaydım,
Yine olurdu.
Daha berbat olamadım ama...
Yani ben;
Kırıldığını belli etmeyen,
Yeni bir maddeydim.
O küçücük kırıklıklarda,
Nasil uçurumlar yarattığımı anlatacaktım.
Bu madde,
Bu senin anayasana girmedi...
Üstümde tonlarca yükle gelecektim sana,
Tonlarca renkle geldim.
Tenlerce kirle bana sarıldın.
Neden,
Tırnakları sırtıma geçti katilin?
Neden,
Diz çökerek uçurumdan yuvarlandım?
Ve üstelik,
Neden,
Çıplaktım?

Senin önce yüzün silindi,

Hatta dur!

Dur!

Dur!

Dur!

Saçların döküldü ondan önce.

Sonra kulaklarını kesti attı bir şarkı.

Sonra gözlerin çıktı yerinden.

Başkasının boynunu koklarken kanadı burnun.

Başkasını öptüğünde dilsiz kaldın sen,

Simsiyah bir dudakla.

Yalnız başına,

Kendi kıyametini yaşadın.

Nuh gibi gelecektim oysa,

Ruh gibiydim.

Özür dilerim...

Yüzünü sola çevirmiş bir kadın gibi kaldım.

Bacaklarından söktüğün jartiyeri giydirdim çocuğuma.

Uçtum sonra, çok uçtum...

Delikten dünyalara baktım,
Anahtar deliğinden.
Ama anahtarın kendi deliğinden...
Boş tüm sandalyeleri yaktım,
Masada tek başıma kaldım.
Gidecektim...
Bisikletimi köpekler sürdü,
Çocuğumu öldürdü Tanrı,
Göğüslerin koptu,
Ellerin koptu...
Sonra ellerini yaktım.
Sonra ellerin sigaramı...
Sabaha kadar ağladım,
Sabaha kadar koptu kıyamet.
Gece boyunca havlamış
Sahipsiz köpek gibiydim, özür dilerim.

**“Çöktüm ve hiç konuşmadım;
Yani bunu bir depresyon olarak düşünebilirsin.
Fakat ben önce dizlerimi kırdım, sonra dişlerimi.
Aslında biraz da cinnetti!”**
Gözlerinin içindeki o küçük siyah nokta,
Bir insanın en zayıf noktasıydı.
En çok da benim...
Bunu şimdi söyleyebildim sana.
Bütün cümleleri kurşuna dizer gibi boğazıma dizmişlerdi.
Ama bütün söylemek istediklerimi,
Kimseyi öldürmek istemiyor gibi yutmuştum.
Yuttukça içimdeki çocuk ölmüştü,
Affet beni.
Affet, sessiz kaldığım her saniyede...
Bilmiyordum soğumayı.
Sen biliyormuşsun; konuşmadıkça soğumak nedir.
Sen biliyorsun; konuşmak, ısınmaktır.
Bir ceset gibi soğumak neymiş, bunu da ben biliyorum...
Her harfın bir ateş olduğunu yeni öğrendim ben.
Her kelimenin içimi yaktığını böylelikle anladım.
Beni affet,
Yandıkça kabardı içimdekiler.
Beni affet,
Seni hatırlamaya çalıştığım için.
Şimdi nasılsındır?

Bir Tanrı gibi bağışlamakta olduğun için beni,
Bir o kadar görmediğim için,
Şimdi nasılsındır...

Sesin,

Yaraların,

Nasıldır...

Hep acı mı diyorsun biraz?

Evet,

Hep acı.

Ben, yaralarımı başkasına göstermekten ziyade
Kendim bile açıp bakamıyorum.

Ahmet Kaya'nın

Albüm kapağı gibiydi çünkü yaramın kabuğu.

Sonra dedim ya

Çöktüm ve hiç konuşmadan,

Son olarak bizlerimi kırdım.

Ve

Başkası üzülmesin diyerek bu hâle geldim.

Kırıla kırıla geldim

Ve her şeyi öğrendim.

Eski soğukluğum kalmadı.

Ceset oluşum bitti,

Hayata döndüm,

İnsan oldum tekrar.

Kalp kırmadan konuşmak için aldıldım içimdeki buzu.

Gurur kırmamak için kalktı etrafımdaki morg.

Anla!

Artık sıcakkanlı bir insan olmam,

İçimdeki yangından.

“ + Derinliği sever misin?

- Evet.

+ Jileti getir o zaman.”

Biten hikâyeler böyledir.

Dersin ki

Hiç bu kadar çaresiz kalmadım.

Kalmışsındır...

Sana kötü gözle bakan herkes gibi,

Hastalıklı ve zehirli bir petunya gibi,

Elimi tutsan hastalık bulaşmazdı ne bileyim,

Sarılsan, öpsen, zehirlenmezdin amına koyayım,

Diyecek içini geçirirsin

Gideceği yere kadar.

Sonra hayatına,

Birine bağlanmak gerçekten saçmalık,

Cümleleri girer.

Bu cümleler,

Gerçekten hayatına sabunsuz girer.

Birleşmeniz acıklı olur,

Ayrılmanız ıslak.

Arabaların önüne atlayan kedilerden

Hiçbir farkın kalmayana kadar,

Önüne konan sütü içmeye devam edersin.

Kâğıttan daha ince kalana kadar ezerler seni.
Ve tuhaf,
Bunu bir kişi değil,
Bütün insanlar yapar.
Sonra hayatına,
Saçmalıklar girer.
Saçmalıkların kötü tarafı;
Bir seks pozisyonu gibi girip çıkmazlar.
Migren dersin,
Kramp dersin,
Bir çatlama gibi içinde
Girerler ve kalırlar öylece.
Hep kendilerini hatırlatırlar,
Kalbine kramp girmiş gibi bir şeyler sonra.
Acıyla şöyle bağırırsın:
“Siz, büyük aşkların meyveleri!
Büyük insanlar,
Önemli kişilikler,
Değerli, kıymetli şairler
Büyümedim daha,
Büyümeyeceğim de!
İnan ki ben o kadar çocuk olmadım,
Kimsenin hayatına girecek kadar adam da olmayacağım.
Hedeflediğim şeyleri kurşuna dizdiler.
Kafa bu,
Kafa orospu çocuğu...
Dalgalı, kırışık, küçük küçük...
Küçük bir aşkın piçiyim,
Kısacık bir sevişmenin eseri,

İnatla Ağıt

Minicik bir sevilmenin köpeği olmuşum.

Burada kediden köpek olursun birden.

Şimdi ve eski arasında

Kendi kendini kovalarsın,

Devam edersin...

Durmadan havlıyorum ama durmadan!

Durmasan sevsen,

Dursan gitmesen,

Küçücük kalsan,

Biraz da olsa

Hiç bitmesen...

O kadar ağlamışsın ki sonra...

Bardaki alkol kadar şişesinde

Bar tuvaletinde otuz bir kadar mahcup

Bir boşalmak sonrasında

Anatomisi gereği büzülen sık gibi

Küçülmüş bir insanım ben

Mecburiyetten,

Demesem...

Böyle şeyler söylersin,

Çünkü

Hayatını o kadar çok sikerler ki

Küfürsüz konuşamazsın artık.

Bir not bırakırsın...

Kendini kendinin karşısına alır, anlatırsın...

“İntihar etmekten konuşurduk.

Öyle sürprizler beklemezdi,

Benden ve hayattan.

Hata yapardık.

Küfür ederdik.

Müzik dinlerdik.

Asla yalnız kalmayacaksın, bırakmayacağım, demedik.

Bırakacaktık.

Yalnız kalmayı seviyorduk.

Güzel söz duymaktan hoşlanmazdık,

İkimiz de amaçların altında yatan

Süslü cümlelerden doyarak gelmiştik.

Birbirimizi kaybetmemek için asla sevişmedik.

Tenlere, kadınlara, zevklere, adamlara, yalanlara alışmıştık.

Acıtmıyordu.

Pişman değildik.

Öperdi.

Ölürdüm.

Boynu, benim paradoksumdu.

Birimiz ölürse, diğerimiz intihar edecekti.

Onu hiç sevmedim.

Hiç!”

Der,

Ölürsün sonra.

**“Yaradan görünmüyor ya,
Ben de yaradan görünmüyorum.”**
Kustukça şehir değiştiriyorum şimdilik.
Kustukça dünyayı da değiştirmek için içeceğim,
Biliyorsun.
Çiçekli böcekli hayatının yazı bitecek.
Soğuk olacak her şey.
Acıya umursamıyorum, derken sızlayacaksın daha çok.
Soğuk soğuk sızlayacaksın,
Asla için yanmayacak.
İçim acıyor, demeyeceksin.
Dışarıya başka görünmek için
Zavallılığını bile bile güçlüsün, diyeceğim ben de sana.
İçinden babasını kusan piçler gibi kalacaksın
Hatta en çok sizin hiç babanız öldü mü, diye
Bir mısrayı okurken acımayacak için.
Gün gelecek anneni o kadar özleyeceksin ki
Orospulara saygı duymayı öğreteceksin dünyaya.
Ve en çok o zaman
Saygısızca soyunacaksın karşısında kendinin.
Senin de hayatını
Böyle soğuk bir dönemde alacaklar kucaklarına.
Çiçekli böcekli her şeyi kurutup,

Çok çirkinsin; çok çirkinsin diyecekler sana.

Umarım her şey güzel olurun,

Çok çirkinliğe dönüşmesinin

Tuhaf hikâyesini anlatacaksın bana

Sonra.

Anlatacaksın anlamam için.

Seni dinledikçe o an,

Nasıl kalkacak içim?

Nasıl acıya acıya sana

Güçlüsün, diyeceğim

Göreceksin.

Sonra

Bak, ben sana açık konuşacağım.

Özledim yaftasını hemen göğsüme yapıştır,

En çok orası kanıyor.

Özlemek benim sadık köpeğim.

Bak sonra daha da açacağım

Eğer hayatı

Bütünüyle

Bir cinsellik olarak düşündüğün zaman.

Ben sana şunu söyleyebilirim:

Tanrı,

Ona yalvarıp

Altında kıvranmamızdan

Bence de zevk alıyor!

Eski zaman geri gelir...

**Çocukla çocuk olmak vardır ya sokaklarda,
Hiç büyümemiş gibi hani.**

Bu ölmekle,

Ölü doğmak arasına giren ince çizgi.

İşte,

“Büyüyünce çok can yakacaksınız!” diye söylerdi,

Mahalledeki büyükler,

İp atlama oyunlarında hep..

Sonra çocukluk hali,

Yoksul bir tebessüm belirirdi yanağımda.

Sonra büyüdük ve ip, hiç acımadı bizi asarken...

Can yaktı,

Can alıcıydı ama canı hiç acımadı.

Boşuna yoksullaşmış çocukluğumun tebessümleri.

O laf bana değil,

İpeymiş meğer...

Ve Lütfen,
Çok değil.
Döndüğümde ölmüş ol.
Yaralarım senden önce de vardı.
Sen sadece,
Dokunmuş ol...
Kabuğun altından kan çıkmasını sağlamış ol,
Yeterli.

**Ben yanına uzanıp,
Gazeteyi üzerimize örtmekten
Mutluluk duyarım...**

Beni intihar değil, sen öldüreceksin sanıp keyifleniyorum.

Sarılıyorsun, ne olur yapma.

Dedim ya umutlanıyorum,

Yüzün yüzüme değişiyor, ten değiştiriyorum.

Ve gözlerin biraz daha yaklaştıkça gözlerime,

Bakış açım yerle bir olup,

Bakamadığım açlar yerle gök oluyor.

Afrika'da simit satmış bir çocuğun neşesi var gözlerinde,

- Gelme...

Diyorum gelmiyorsun, aferin.

Ve ben elimde kalem kâğıt

Seni anlatırken buluyorum kendimi.

Kalem kâğıtla bulmasam kendimi,

Kirpiklerimi koparır şekiller çizerdim sana benzeyen.

Kirpiklerim olmasa ağlardım, eksiksiz.

Bekliyorum,

Seni bekliyorum.

Ölüm gibi işte,

Nasıl olsa geleceksin

Ve ben, senden önce ölmüş olmak istemiyorum, hepsi bu.

Yalan,

Hepsi bu değil.

Dahası var ama gereği yok.

Sen de yalandın,

Hani ben söyledim ilk.

Ne olur duvarda duran resim,
Kırpma gözlerini,
İçinden deccal çıkıyor
Ve korkumdan ölemiyorum...
Bilirsin eskiden korkunç yağmur yağardı bu kente,
Korkumdan denize atlardım.
Korkmadan dinle,
Denizin karşısına geçip izlemek istersen maviliği,
Aklına gelsin.
Denizin karşısına geçemezsin hiç...
Ben korktukça
Ve sen gözlerini kırptığında deccaller çıktıkça içinden,
Boğulacağız su gibi, çırpınacağız,
Öğreneceğiz karaya oturmayı biz de.
Aldırma,
Unutamayıp ağlamış diyecekler.
“Ağladım diyeceğim
Ve denizkızı takılmadı hiç...”

-SON-

inatla ağıt

geyikler ve balıklar arasında bu anlattığım.
boynunda bir oltaıyla ormandan çıkarılıyorsun.
uçurtmalar ile gece arasında bu, geceyle benim aramda nû.
görmüyorsun ama elindeki histen hala uçuğunu biliyorsun
onun nereye gidebildiği.
bu sorun değil.
bırbırımızden diyorum, gittikçe yakınlaşıyoruz
tehlikeli diyorum.
yıkım
çok tahlıyeli bir enkaz.
uçurumlarla dipler arasında bu.
atlamıyorsun ama olduğüne eminsin.

gökhan inesi

Fiyat : 16 ₺